

LETO XX.

MAJ, 1971

ŠTEVILKA 5

MISLI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
Čez morje \$ 4.00

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

NOVA KNJIGA PISATELJA

KARLA MAUSERJA

KULTURNA AKCIJA v Argentini nam je poslala nekaj izvodov najnovejše Mauserjeve knjige: NA OZARAH. Prinaša nam dolgo verigo krasnih črtic, ki so izšle izpod peresa našega tako priljubljenega pisatelja.

NA OZARAH je 25. knjiga Karla Mauserja in je prišla na dan za 25-letnico njegovega pisateljstva v zdomstvu. Knjigo je uredil prof. Janez Sever v Clevelandu, šteje 374 strani. Ob koncu je pesnik dr. Tine Debeljak dodal nekaj zelo zanimivih podatkov o Mauserju. Po "poklicu" je Mauser delavec, zaposlen v tovarni za svedre. Ima številno družino. Že leta 1953 je nekje zapisal: "Jaz delam v tovarni vsak dan po osem ur in v soboto po pet. Za pisanje so pa noči in redke proste ure . . ."

Knjiga NA OZARAH je na ponudbo pri MISLIH za ceno \$ 3. Poštnina posebej: od 30 do 70 c. Daljava odločuje.

MEDDOBJE, leto XI, št. 3. Splošnokulturna revija. Ta zvezek je 74. publikacija Slovenske Kulturne Akcije v Argentini. (Po treh mesecih potovanja ga nam je pošta končno dostavila)

Iz vsebine: pesmi Vladimirja Kosa, Japonska, na 3 straneh; leposlovje z naslovom STRAST, Frank B. Bukvič; "Naš izseljenski tu in sedaj", Vinko Brumen; "Razvoj revolucionarne misli", Mirko Gogala "GLOSE" govore o Beethovenu in Prešernu, o rajnem dr. Andreju Gosarju in še kaj.
Cena zvezku je \$2.

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — angleška knjiga o Baragu — \$ 1.

"SRCE V SREDINI", spisal Vinko Brumen. Življenje in delo dr. Janeza Evangelista Kreka. Vezana \$4, broširana \$3.

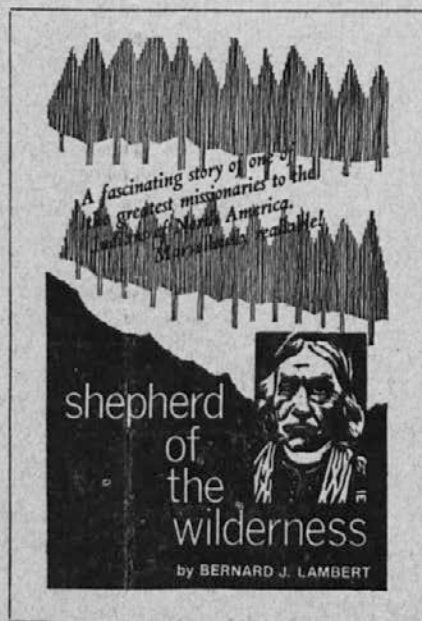
SKORAJ 50 LET. — Misijonski spomini sestre Ksaverije Pirc. Z mnogimi krasnimi slikami. — S poštino \$ 2.

BARAGA — slovenska knjiga, spisala Jaklič in Šolar. — \$ 1, poština 40c.

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAVŠKA — povest, spisal Marijan Marolt — \$ 3.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knažp) — \$ 1.50.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI — Spisal dr. Filip Žakelj. Krasna knjiga o Baragovem češčenju Matere božje. — \$ 2, poština 40 c.

LETO XX.

MAJ, 1971

ŠTEVILKA 5

BESEDA ZA DAN NAŠIH MATER

Iz govora Marijana Persiča 1970, Melbourne

NAŠA SLOMSKOVA ŠOLA v Melbourneu tudi letos ni pozabila na svoje mamice. Pripravila vam je, kakor že dela leta sem, skromno, a pristržno akademijo. Želi vas razveseliti ob praznovanju dneva naših mater.

Čeprav je že zelo dolgo, ko sem nehal trgati hlače na šolskih klopih, sem z veseljem sprejel povabilo, da po svoje sodelujem pri tej akademiji. Dobil sem nalogo, da napravim kratek uvodni nagovor.

V presežnem delu sveta, ki se prišteva k zapadni kulturi, je vsako leto druga nedelja v maju posvečena materam. Leksikon nam pove, da je zamislila praznovanje materinskega dne neka Miss Ann Jarvis iz Filadelfije v ameriških Združenih državah. Ta zamisel je postala tako popularna, da sta obe zakonodajni hiši v Washingtonu 10. maja 1913 sprejeli odločitev, da se ima druga nedelja v maju vsako leto smatrati kot praznik v počastitev materinstva.

Ta ideja o proslavi materinstva se je razširila iz Združenih držav v vse dele Evrope in je našla globok odmev tudi v naši rojstni domovini. Naše ljudstvo doma je pričelo še s posebno ljubeznijo proslavljati dan naših mater, saj smo Slovenci zadolženi prav našim materam za svoj narodni obstoj.

Če bi ne bilo slovenskih mater, ki so ohranjale in predajale slovensko govorico in pesem iz roda v rod, bi danes ne bilo več slovenskega naroda na zemljepisni mapi.

Misli, Maj, 1971

Kaj naj rečemo o slovenski materi v nedomačem svetu in še posebej v izseljenstvu?

Takoj uvidimo, da njena naloga ni lahka. Znašla se je v tuji zemlji, med tujimi ljudmi, sredi neznanih običajev. Znašla se je v časih, ko se podirajo mnoge doslej priznane нравstvene vrednote. Medsebojno spoštovanje v družini in izven nje je postalo staromodno. Pod geslom svobodnjaštva in neomejene svojevoljnosti umetnost ruši temelje zapadne krščanske kulture. Mati mora vzgajati naraščaj v visoko razvitem kramarskem svetu, kjer se cenita laž in prevara, ki naj pomagata ljudem na poti do denarnega uspeha.

Današnja naša mati stoji pred vprašanjem, kako se prilagoditi razmeram in ohraniti ravnotežje, da obdrži otroke na pravi poti in jih ne odtuji od sebe ter prepusti raznim zablodam. Za mnoge je to vprašanje še toliko večje, ker morajo na posel izven doma, da tako povečajo dohodke družine.

Niso lahke naloge mater v takih razmerah, to da ako bo naša današnja mati ostala trdna in klena, kot so bile njene prednice, se nam ni bati bodočnosti. Ako bo svoje otroke vzgajala v pravem duhu, predvsem v duhu krščanskih načel, ako jim bo lahko pokazala, da so potomci kulturnega in delavnega naroda, ako jih bo naučila ljubiti slovensko besedo, slovensko pesem — ljubiti poleg nove domovine tudi snežne gore, zelene gorice in plavo morje naše rojstne domovine — bo današnja slovenska mati v izseljenstvu ostala enakovredna naslednica slovenskih mater naše preteklosti.

OB PODOBI MARIJE POMAGAJ

Matt Tekavec:

ŽUPNIK NEKE CERKVE v New Yorku je pred več leti opazoval mladeniča, ki je teden za tednom redno prihajal v njegovo cerkev. Videl ga je, kako je goreče molil pred kipom Matere božje. Nekega dne ga je srečal pred cerkvijo. Bil je vesel, da je našel priliko se s tem mladeničem srečati in z njim govoriti. Ganila ga je njegova globoka pobožnost do Marije.

"Ali živiš v bližini naše cerkve?" ga je nagoovoril župnik.

"Ne, ampak rad pridem enkrat na teden sem in imam poseben vzrok za to." je fant odgovoril.

"Smem vprašati za ta vzrok", je radovedno nadaljeval župnik.

"Father, rad vam povem in upam, da boste molili zame. Kmalu bom slep na obeh očeh. To sem povedal svojemu spovedniku. Ta mi je svetoval, da naj dolgo gledam na neko lepo podobo Matere

božje, da si bom vtisnil v spomin nje podobo, ko ne bom več mogel videti s telesnimi očmi. Iskal sem Marijino podobo v vseh cerkvah, končno sem našel v tej cerkvi takšno, kakršne še nisem nikjer videl. Zato hodim semkaj, da se mi ta podoba vtisne v dušo — v spomin — da mi bo luč v temi, ko mi bo ugasnil vid. Takrat mi bo Marija duhovno lajšala in mi razsvetljevala pot do končnega cilja mojega življenja."

Ganljiva zgodba, ki mi sedaj prihaja na misel, ko Slovenci postavljamo kapelo v baziliki Brezmadežnega Spočetja, ameriškem narodnem svetišču v Washingtonu, D.C. Na oltarju te kapele bo čudovita slika zavetnice Slovencev — **Marije Pomagaj**.

Tudi drugi narodi so v okvir te bazilike postavili oltarje v čast Mariji. Prav tako tudi razne organizacije in cerkveni redovi so postavili v svetišče znane s češčenjem obdane Marijine podobe.

Kot Slovence nas bo zanimalo, kdo je sprožil in kdaj se je začela zamisel za slovensko kapelo v tem svetišču. Tukaj rojeni Slovenec, ki odlično obvlada našo govorico, je bil več let urednik naše verske revije "Ave Marija", p. Martin Stepanič. Je v decembrski izdaji leta 1946 na strani 19 in 20 pod zaglavjem "Križem kraljestva križa" objavil, da znani New York Times svetuje ameriški vladi, da bi se morala uradno zavzeti za narodno katoliško svetišče. Po tem sporočilu pa urednik zaključuje:

"Ali bi ne bilo lepo, ako bi mogli ameriški Slovenci plačati za kapelico ali oltar v čast naši slovenski Mariji Pomagaj? Vsak Slovenec bi bil lahko ponosen, ako bi bila postavljena prelepa slika slovenske Marije Pomagaj v Marijinem narodnem svetišču v Washingtonu. Nemara bi se preveč pričakovalo od našega slovenskega ljudstva, da bi nabrali zadosti denarja za kapelico, oltar ali kaj podobnega v tem svetišču."

Minilo je čez dvajset let, odkar je bila ta zamisel in želja objavljena. Imel sem srečo, da sem bil dvakrat v tem svetišču. Takrat smo se razgovarjali, da bi bilo lepo, če bi tudi Slovenci imeli v tem veličastnem Marijinem svetišču svojo kapelo. Naj bo čast in priznanje organizaciji Slovenske ženske Zveze, da se je na konvenciji, ki se je vršila v Washingtonu, zavzela za to, da pride v tej baziliki do izraza tudi slovensko čiščenje in ljubezen do Marije Pomagaj. P. dr. Hugo Bren, ki je leta 1953 umrl v Rimu, je kot urednik revije "Ave Marija" leta 1923 dal na ovitek podobo Marije Pomagaj. Za to priložilo je za uvodnik na prvi strani januarske številke 1923 napisal lep uvodnik z naslovom: "Marija Pomagaj". Naj tukaj ponovim odlomek iz tega uvodnika:

"Veliko umetnejših in neprimerno dragocenejših Marijinih podob poznam, a take, ki bi jo nam kot našo mater lepše predstavljala, nobene. Tudi vem, zakaj ne. Nikoli otroku podoba matere lepše ne zasvita v duši, kot se v bridki urah življenja, ko nima človeka, ki bi mu sočutno obrisal solze. V takih trenutkih zapuščenosti človek najbolj ve, kaj je ljubeča mati. Takrat, ko je podal roko svoji materi, bi slikar moral vzeti čopič v roke, da bi jo mogel nazorno predložiti. Slikar brežjanske milostne podobe Leopold Layer je to storil. Zato je Marija Pomagaj na Brezjah glede materinske miline morebiti edinstvena na svetu."

Ali je prizid kapelice Marije Pomagaj k cerkvi sv. Vida na Brezjah leta 1800, ki jo je priključil župnik Urbanc Ažbe, v zvezi tudi s tem, da je papež Pij VII. v istem letu določil 24. maj za praznik Marije Pomagaj v tistih nemirnih vojnih časih?

V omenjenem članku pisatelj omenja nekaj zgodovinskih podatkov o slikarju Leopoldu Layerju. Slikar je bil zaradi ponarejanja denarja obsojen na smrt. Zaobljubil se je, če bo rešen, da bo daroval kapelici to podobo Marije Pomagaj in njeno notranjost poslikal. Na ometu so potem slike precej obledele, a vendar so bile vidne še 100 let pozneje. V latinskem jeziku je na steno napisal: "Leopold Layer, pinxit anno 1840, ex veto."

Slikar je sliko Marije Pomagaj osebno prinesel na Brezje, kjer je bila takoj postavljena na oltar v kapelici takratne cerkvice. Sedanja mogočna cerkev je kapelico sprejela v svoje obzidje.

Po načrtih znanega mojstra arhitekta Josipa Plečnika so notranjost kapelice nekaj let po drugi svetovni vojski preuredili.

Kdaj je bila podoba brežjanske Marije Pomagaj narejena, ni točno znano. Nekateri so celo mnenja, da jo je silkal v ječi z verigami na rokah. A slika je še sedaj po tolikih letih tako sveža, kot bi pravkar bila naslikana.

Ni nobenega dvoma, da med vsemi podobami Marije pri slovenskem narodu ni nobena tako priljubljena in češčena kot je brežjanska Marija Pomagaj. V narodno dušo se je vtisnila tako globoko, da mu je zvezda vodnica, luč, ki sije v temo življenja v domovini in v tujini. — AM,SL.

"MOJE ŽIVLJENJE" – PETO POGLAVJE

Ivan Cankar

KO SEM BIL DOVRŠIL drugo šolsko leto, so ne napravili za ministranta. Še zdaj se mi zdi, kakor da mi je prepočil srce in dušo tisti omamni vonj po žlahtnem kadilu. Bil sem očiščen, vseh grehov za zmerom odvezan, oltarju samemu posvečen. Nikoli poprejš in nikoli pozneje nisem bil tako miren in srečen kakor v tistem blagoslovljenem letu.

Ob novi maši, ki jo je stregel mlad in lep gospod, sem služil za malega ministranta. Prenašal sem debelo in težko evangelijsko knjigo. Pot mi je lil curkoma po vročih licah; truden nisem bil toliko, toda lačen. Takrat smo živeli ob koruznem močniku; jaz pa sem imel bistre, vsega lepega željne oči in imel sem bogate sanje.

Po maši se je okrenil mladi gospod in se je sklonil k meni, ker sem bil majhen.

"Ná še ti!"

In dal mi je svetel groš, čisto nov.

Do tiste ure še nikoli nisem imel groša v roki. O veliki noči in o božicu sem imel krajcar, premoženje, s katerim sem natanko in skrbljivo ugibal, kaj bi z njim. Groš je bil bogastvo, daleč onkraj ciljev in sanj. Dá se sanjati o zlatih gradovih, dá se sanjati o samih nebesih, o grošu ne.

Prva misel v presilnem zavzetju je bila:

"Teci k materi . . . mati se bo sama razjokala ob tolikem čudésu!"

Stopil sem iz zakristije na sončno cesto. Tam, vse okrog cerkve in še globoko pod klanec, so se vrstili štanti drug za drugim. Bahavo obloženi si bili z vsemi sladkostmi tega sveta; bele platnene strehe so veselo pofrfotavale v toplem vetru. Kaj vse je bilo tam! Človek, poželi si, vzemi! Pomaranče, rumene in sočne, kakor o veliki noči; piškoti, bonboni vseh sort, beli, rumeni, rdeči — kam bi posegla ta uboga roka? V veliki škati so bili dateljni, svetili so se rosi, vabili so, temnobakreni, zapeljivi, pregrešni. Kakšni so pač dateljni v ustih?

"Saj imaš groš! Saj je tvoj ta groš, ki ga v pesti tiščiš!"

Sklonil sem se kakor pod udarcem; ko sem se ozrl plah, ni bilo nikogar, da bi spregovoril tiste hudodelne besede. Šel sem dalje, po klancu nizdol; srce mi je bilo težko in žalostno, kakor nikoli; in sonce samo ni več sijalo in ljudje so bili pusti in štanti prazni.

Pod klancem sem se zaobrnil sunkoma. Tam je stalo drobno dekletce v kratkem pisanem krilu; gledalo je modro predse, z obema tenkima rokama je držala datelj, en sam datelj; meso je bilo rumeno in sočno kakor med, kazalo se je dolgo, navzdolž precepljeno jedro.

"Dajte mi dateljnov!" sem ukazal pred štantom in sem trepetal v omotici.

"Za koliko?" je vprašala debela ženska in je posegla v škati z mesnato, potno roko.

"Za groš . . . za čisto nov groš!"

Ko sem tako odgovoril, se mi je zdelo, da je govoril za mojim hrbtom nekdo drug, s čisto tujim, globokim in grdim glasom.

Dateljni so bili mastni, koj so se prijeli potne dlani. Pokusil sem prvega: sočno, cukreno meso se je prijelo tudi usten in zob. Izpljunil sem vse, gladko lupino, cukreno meso in precepljeno jedro. Nato sem tekkel po klancu in tiščal v pesti vso tisto nagnusno, mastno kepo, dokler je nisem zalučal v potok ter si umil obedne roki.

Nato sem legel v travo in molil, da bi umrl.

Mati je koruzni močnik, od dne do dne, od tedna do tedna; morda že več ne ve, da je bel kruh kje na svetu. In jaz jem dateljne! Za groš dateljnov, teh rumenih, cukrenih! Na srcu mi je ležal kamen; težak je bil in strašen; in še solz je bilo sram, da bi mi segle v oči.

Prišel sem domov že daleč po kosilu. Mati mi je prinesla ješprenja, ki sem ga jedel rad;

Vida Tauferjeva

komaj sem pokusil, že sem položil na mizo leseno žlico, mrzel pot je obilil curkoma po vsem životu.

"Kaj ti je?" je vzkliknila mati vsa plaha. Nisem si je upal pogledati, ker sem vedel, da bi takoj umrl, če bi videl tiste oči, ki so tako zvesto izpraševale, da se je človek izpovedal do kraja, ko sam ni vedel kako. Ali nagnila se je k meni, vzdignila mi je obraz z obema rokama in videl sem jo, vso belo, kakor od milosti božje obžarjeno.

"Mati, joj, mati!"

Udaril sem s čelom ob mizo in nisem vedel ničesar več. Ko sem se vzdrnil, je bil materin obraz resen in bolan.

"Povej!" je ukazala.

In izpovedal sem se, kakor pred izpovednikom in Bogom samim.

"Dali so mi groš, čisto nov, svetel groš. Pa vam ga nisem prinesel, še povedati vam nisem mislil, zapravil sem ga po hudobnem, dateljnov sem si kupil! Nič ne bodite jezni, saj bom umrl!"

Takrat se je zgodilo nekaj zelo čudnega. Mati me je prišla narahlo za obedve roki, šla je z menoj preko izbe v kot pred razpelo, tam me je pokrižala trikrat po vrsti.

"Ti moj fant!" je rekla. Nato je naglas zajokala, sam ne vem zakaj.

Na novo je pomlad mi prebudila
otožne vzdihne trdnega srca,
k gomili tvoji sem telo nagnila
in misel je razgrebla črna tla.

Spomini nate so se zaostrili,
klečala sem pred tvojimi očmi,
S teboj pogledi v večnost so tonili,
iskati ti za zadnjo pot moči.

Molitve so mi ustne šepetale,
prosile vroče zate so Boga,
a mrzle roke so ti trepetale,
poslavljalje se tiho od sveta.

S poljubi sem ti ves obraz pokrila,
vsa strta sopla tvoje sem ime,
Z očmi mi nisi več odgovorila,
razlilo se je v meni vse gorje.

Spoznala sem, da nisi nič več moja,
da duša tvoja večnosti žari
in sije kakor zvezda v svet pokoja,
zamaknjena v popolnost vseh stvari.

SLIKA MATERE

Franc Plesničar, Kew

NA OVITKU LETOŠNJIH "MISLI" gledam sliko matere. Razmišljam, kar sem bral o tej sliki v januarški številki. Izrečena je bila želja, da bi se ob tej sliki zamislili v prvi vrsti tisti, ki so odšli daleč preko domačih mej živi in zdravi, morda iz potrebe, morda le za boljšim zaslužkom — pa so sam Bog ve zakaj pozabili na mater. . .

V tem pogledu pričakujoče matere vidim ne samo žalost, vidim nekaj velikega svetlega: upanje! Morda se bo pa le oglašil sin? Jutri mi v pismu pošlje pozdrave, ali pa vsaj po znancih in prijateljih. Morda me celo presenetljivo razveseli z obiskom. Toliko možnosti za upanje le še imajo take matere.

Ob pogledu na to sliko sem z mislijo obiskal domačo vas, faro in vso Slovenijo. Videl sem na tisoče mater, žalujočih, pa brez upanja, da se oglasi sin, da jo objame mož, da se ji hčerka prisloni k prsim. Ti mladi fantje in možje in dekleta niso šli čez morje, niso pozabili svojih mater, bili so polni ljubezni do njih in do domačega kraja. Vendar so bili s silo odtrgani od vsega — kruto pomorjeni leže v domačih gozdovih.

Tisočim mater se je spremenila smer pogleda. Vsako upanje je izginilo. Ostala je poslednja želja: Kam ste zakopali moža, v katero brezno pahnili sina, kje mi počiva hči? Slik tako vprašujočih mater tam ne prinašajo časopisi in revije, še vprašanj samih ne. Ta žalujoča množica ne sme kaj takega vprašati, ker ga ni pravdnika, da bi mogel vsaj delno opravičiti ta Kajnov zločin. Kje so ogromni grobovi, ki v njih počiva dvanajst tisoč slovenskih mladih življenj? Neštete matere že 25 let zamažajo čakačo na odgovor — molče, ker glasno vprašati ne smejo. O tej bolečini jim je prepovedano govoriti.

Kako moremo to pozabiti? Kako naj se pridružimo tistim, ki krvnikom skoraj ene generacije Slovencev pomagajo vzdrževati diktaturo nad našim narodom?

Čas seveda gre svojo pot. Vrste žalujočih slovenskih mater se redčijo. Oči se jim zapirajo, roke so nepremično sklenjene, lepe duše odplavajo med svoje, kamor so si še edino želele. Zanje je že, za narod še bo obveljalo ob svojem času:

Minila je žalost, trpljenja ni več,
krvniku čas božji razdrobil je meč.

P. BAZILIJ

SPET TIPKA

Baraga House

19 A'Beckett Street, Kew, Victoria, 3101

Tel. 86 8118 in 86 7787

★ PA NAJ ZOPET ZAČNEM z našo Adelaido, kjer na zemljišču poleg društvene dvorane raste slovenski verski center. Sicer je stara hiša, kot ste videli na sliki, že zdavnaj zrasla (seveda brez patra med dimniki), a zdaj dobiva vedno bolj značaj tega, za kar smo jo kupili. Vse nam pove napis ob vhodu: **Slovenski katoliški center sv. Družine — Holy Family Slovene Mission**. Vrata desne sobe nosijo napis: **Duhovniška pisarna**, vrata leve sobe pa: **Kapela sv. Družine**. Torej gre zares: niso bile samo pobožne želje. . .

Eden najlepših dni, kar hodim v Južno Avstralijo, je bil torek po veliki noči 13. aprila. V naši slovenski kapelici sem prvič opravil sveto mašo. Dvanajst se nas je zbralo okrog preprostega oltarja ob sedmih zvečer, sveto daritev sem opravil Bogu v zahvalo in po namenih vseh dobrotnikov naše nove ustanove.

Kapelica je res skromna, a prijetno domača in sem prepričan, da se bo priljubila vsem, ki jo bodo obiskali. Ni dosti prostora v njej, saj je običajna soba. A sleherni dan med duhovnikovim obiskom (dokler ne dobi Južna Avstralija lastnega slovenskega pastirja) se bo v njej lahko zbrala druga slovenska družina, da prisostvuje maši po svojih namenih. — Kapela bo kratkem dobila tudi pobodo svete Družine, ki mi jo je ob zadnjem obisku Ballarata obljubil g. Stanko Zemljak.

Tudi pisarna, ki je obenem duhovnikov stan, je že opremljena. Nekaj je bilo treba kupiti, nekaj sem pripeljal iz Melbourne, nekaj pa sem dobil od dobrih ljudi. Tudi telefon že deluje. Adelaidski Slovenci naj si zapišejo številko: 47 5733, da se je lahko poslužijo v času rednega obiska duhovnika. Pisma pa naj naslavljaajo na: **Slovene Mission, 47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007**.

Doslej smo za adelaidski verski center nabrali kar lepo vsoto: \$1.556,21 — darovi prvih desetih mesecev, kar smo hišo in zemljo kupili. Bog blagoslovi vse, ki jim je naš center pri srcu!

Ker smo že pri Adelaidi: na četrto nedeljo v maju, 23. maja, bo zopet redna slovenska maša v cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh, ob štirih popoldne. Maj ima pet nedelj, ne zamenjajte četrte z zadnjo!

★ Velikonočni prazniki so za nami. Imeli smo krasno vreme, da takega aprila menda v Avstraliji dolgo ne pomnijo. Obredi so lepo potekali in lepo število vernikov se jih je udeležilo. Zlasti na veliko soboto zvečer na prostem pri lurski votlini je bil obisk zelo zadovoljiv, k čemur je pripomoglo tudi krasno vreme. Božji grob je bil lepo urejen, Vstajenje in vstajenjska procesija nam je ob ubranem petju velikonočnih pesmi pričarala vsaj delček velike noči v domovini. Prisrčna zahvala vsem, ki ste sodelovali pri velikonočnih obredih, zlasti pevskega zboru.

V velikonočnih kuvertah smo za cerkvico nabrali doslej \$ 740-57 a darovi še prihajajo. Nabirka velikega petka za ohranjanje svetih krajev je bila \$26,71, za postno akcijo "Project Compassion" pa so naše družine po šparovčkah nabrale za najpotrebnejše na svetu \$138,74. Iskren Bog plačaj vsem dobrotnikom!

★ Zdaj pa naj začnem s krsti: 14. marca je krstna voda občila **Tanko Marijo**, novo članico družine Slavka Ovčaka in Marije r. Prosen, Hawthorn. Iz istega okraja so 20. marca prinesli h krstu **Karin Anico**, hčerko Mirka Plačka in Anice r. Gadanec. — Dva krsta sta bila 21. marca: **Barbara Amaliya** je razveselila družino Vladimirja Marinčiča in Barbare r. Škerlj (Coburg), **Roger Marjan** pa družino Emila Fatoviča in Stanislave r. Brožič (Elwood). — 27. marca zopet dva krsta: iz Malverna so prinesli **Pavla Roberta**, novega člana družine Ivana Sabola in Angele r. Hedrič, iz Seddona pa **Tanjo Marijo**, novo članico družine Franja Peteta in Irene r. Schwed. — Ljubki dvojčici je dobila družina Franca Zadela in Dore r. Fabec, Avondale Heights: **Marija** in **Irena** sta bili krščeni 3. aprila. — Pri obredih velike sobote je letos krstna voda občila **Marijo Magdaleno**, ki jo je iz West Newporta prinesla družina Jožeta Smoleta in Štefani je r. Kavčnik. — Na velikonočno nedeljo so bili trije krsti: Srečko Brožič in Majda r. Uljančič iz Pascoe Vale sta dobila **Roberta Petra**, Ambrož Tabain in Angela r. Vuleta iz East Malverna **Marijo**, Zvonko Banfič in Georga r. Maček iz North Altone pa **Višnjo Georgo**. — 17. aprila je bil krst Suzane Katarine, ki je novi prirastek družine Ivana Pošiča in Marije r. Anjelič, Essendon. — Isti par je botroval 24. aprila dvema krščenkama naenkrat: **Tanja Ana** je prvorojenka družine Ivana Smrdela in Emilije r. Kapelj, **Nataša Frančiška** pa je razve-

selila družino Silvestra **Kristana** in Milke r. **Mezgec**. Prinesli so ju iz North Essendona. —

Tri krste moram omeniti tudi v Južni Avstraliji, dva od teh v Adelaidi: **Boris Ceglar** in **Beverley** r. **Emerson** sta dobila prvorojenca, ki je bil 7. februarja v cerkvi njune poroke (**Brighton**) krščen za **Aayona Johna**. — Prvorojenka pa je razveselila družinico Slavka **Gabrovška** in **Kristine** r. **Szachnowicz**: pri krstu v **Brooklyn Parku** je 14. marca dobila ime po mami: **Kristina**. — V naselbinah naših sadjarjev, **Berri, S.A.**, sem pri svojem zadnjem obisku 29. marca krstil novo članico družine **Emila Kregarja** in **Sonje** r. **Čebin**: nosila bo ime **Tammy Diane**.

★ Poroke bi omenil tri: 20. marca sta si pred našim oltarjem obljubila zvestobo **Franc Gostan** in **Amalija Princ**. **Zenin** je bil rojen in krščen v **Odancih** v **Prekmurju**, nevesta je iz **Varaždina**. — 17. marca sta si podala roke **Jožef Urbančič** in **Elizabeth Healy**. **Zenin** je iz **Kala** in krščen v **Košani**, nevesta je irskega rodu. — Isti dan sta se poročila tudi **Franc Repina** in **Ivanka Lah** r. **Miklavc**. **Zenin** je bil rojen v **Gradiški** in krščen v **Spodnji Kungoti**, nevestin rojstni kraj je **Lehen** in krščena je bila v **Ribnici** na **Pohorju**. Prvega moža **Stanislava** sem pokopal v februarju 1968, kmalu po prihodu **Lahove** družine v **Avstralijo**.

★ Žal mora krstom in porokam slediti tudi poročilo o dveh smrtih, ena v **S.A.**, druga v **VIC**.

Pri marčevem obisku **Adeleide** sem zvedel, da je 2. februarja v **Prospectu** umrl **Franc Persolja**. Že delj časa je bolehal za astmo. Ker je živel sam, so ga našli mrtvega šele po več dneh. Po vsej verjetnosti mu je odpovedalo srce. Pogreb je bil v torek 9. februarja na **West Terrace Cemetery**.

Pokojni **Franc** je bil rojen 21. aprila 1906 na **Primorskem**, v kraju **Kojško**. Leta 1945 se je v **Gorici** poročil z **Olgo** r. **Komjanc**, leto kasneje je odšel v **Italijo**. **Emigriral** je najprej v **Južno Ameriko**, bil v **Argentini** in **Peruju**, leta 1952 je prišel v **Avstralijo**, kamor mu je leto kasneje sledila družina. Bil je zaposlen v **gradbeni stroki**.

V **Melbournu** smo imeli v naši cerkvi krsto od četrtka na petek 2. aprila, ko je bila maša zadušnica s pogrebom na keilorsko pokopališče med slovenske grobove. Zapustil nas je komaj 32-letni mož in oče **Ivan Medved**. V ponedeljek 29. marca zjutraj se je peljal s kolesom na delo, pa ga je tako nesrečno podrl avto, da je naslednji dan v **Alfred Hospitalu** podlegel težkim poškodbam.

Pokojni **Ivan** je bil rojen 29. septembra 1938 v **Sinjem vrhu** v **Beli krajini**, kjer zapušča starše, dve sestri in brata. Poročil se je v **Vinici** maja 1967 z **Marijo Kobe**, ki je prav tako iz **Sinjega**

vrha. Z ženo in sinčkom **Ivanom** se je 1969 (odpravljen v **Avstralijo**) ter dospel v **Melborne** na ladji "Achille Lauro" 30. julija. Nastanili so se v **Moorabbinu**, kjer žive sorodniki. Žal je smrtna nesreča preprečila vse načrte mlade izseljenske družine.

★ Kako bo uspela **Materinska proslava** na prvo nedeljo v maju, danes še ne morem reči. Prepričan pa sem, da bodo otroški nastopi na odru fletni, kakor so bili vedno doslej. Naj tu še enkrat objavi, da bom otrokom v zahvalo za materinsko prireditve pokazal tretjo majsko nedeljo (16. maja) po deseti maši **Walt Disneyjevo** celourno risanko "Dumbo". Morda pridejo majske "Misli" pred tem datumom v roke bralcev, pa bo še kdo porabil priliko in pripeljal svoje otroke k predstavi.

★ Med letošnjimi kandidatkinjami za "Miss Teenage of Victoria" je tudi med nami dobro poznana **Magda Mesarjeva**. Že pridno in uspešno zbira med rojaki prispevke za **Royal Women's Hospital**, v čigar korist je natečaj prirejen. Brez dvoma ji iz srca želimo, da bi dosegla prvo mesto.

★ Naše nogometno moštvo "KEW-SLOVENE" je pod spozorstvom Slovenskega društva **Melbourne** zopet začelo. Upamo, da se bodo fantje tudi v svojem drugem letu častva **Viktorske** nogometne federacije dobro izkazali. Ohranili so lansko igrišče: No. 2 Oval, **Yarra Bend Park**. Dostop je iz **Heidelberg Road, Fairfield**. Mimo bolnišnice in ženske kaznilnice se zavije na desno.

Doslej so v novi sezoni odigrali tri igre: Prvo so izgubili (2:3) z moštvom **Regent**, drugo dobili (0:11) z **Reservoirjem**, tretjo zopet izgubili (0:2) z moštvom **Royal Park**. — 2. maja igrajo z moštvom **Diamond Creek** (Cup Round 1) na našem igrišču, 9. maja igrajo s **Carltonom**, 16. maja z **Diamond Creek** (na našem igrišču), 23. maja s **Keon Park**, 30. maja z **East Carlton** (na našem igrišču), 9. maja igrajo s **Carltonom**, 16. maja z me se veselej začno ob treh popoldne.

Fantje, obilo sreče pri tekmah! Pa tudi mnogo dobre volje in potrpljenja pri resnem treningu!

★ Prvo šmarnično pobožnost bomo imeli na nedeljo 2. maja ob pol osmih zvečer, ostale nedelje jo bomo združili z deseto mašo. Kdaj bodo šmarnice čez teden, bomo sproti objavili pri nedeljskih mašah. Za enkrat sta gotova datuma petka 21. in 28. maja, ter zapovedan praznik vnebohoda **Gospodovega** (četrtak 20. maja), ko bomo šmarnice združili z večerno mašo. Večerna maša je tudi prvi petek v juniju (4. junija). Vabljeni!

Konec str. 137

O TEM MI MATI NI GOVORILA

Abigail Van Buren — Reader's Digest

Članek je pisan za deklice okoli 16. leta. Žal, hčerke naših družin ne bodo brale. Naj berejo vsaj njihove matere, potem povedo hčerkam. Naj ne čakajo, da bi jim hčerke očitali: tega mi nisi nikoli povedala . . . Ur.

DEKLETA, KI SO TELESNO bogato obdarjene, so pač lahko na to ponosne. Ni pa vse zlato, kar se sveti. Dobro prsate bodo zalezovali in jim požigavali. Ni treba vprašati, kdo. Toda zanimanje za taka dekleta je lahko tako presneto zdravo, da brž postane nezdravo. Volkovi in "no-goodniki", ki jim gre za golo spolnost, se bodo drenjali na stopnicah pred tvojim stanovanjem in moledovali za sestanek. Je pa to tiste vrste zanimanje, ki ga pametno dekle jako lahko pogreša.

Problem je ta: dekle, ki je dobro razvita telesno, nikoli ne more vedeti, če fant sili za njo, ker jo ima rad, ali pa le zato, da se bo nekoč v družbi sebi enakih širokoustil, kakšno "divje telo" je imel s seboj oni večer — ali noč. Je že res, vsakega fanta ne gre tako sumničiti. Vendar drži, da je sumničenje zelo pogosto na mestu. Tako pogosto, da je lahko v tolažbo tistim dekletom, ki so svoje prsi v "Ploski vasi" dobile . . .

Dekleta me sprašujejo, če kaže dajati fantom mere lastne telesnosti. Moj odgovor je: samo v primeru, da ti hoče fant splesti jopico — sviter!

"Če me hoče poljubiti že na prvem sestanku, ali naj mu dovolim? Če mu ne, me morda nikoli več ne bo vzel ven?"

Dekleta, nehaite mi s tem! Dostojno dekle ne bo delilo poljubov na prvem sestanku. Poljub mora nekaj pomeniti. Ne razmetavaj jih kot slamice za limonado!

Filmska zvezda Greta Garbo je bila skrivnostna, intrigantna, samosvoja, nekaj posebnega. Intrige imajo na sestankih velike vloge. Nobena dobra zgodba ne pove vsega takoj. Vzbuja radovednost, kaj se bo zgodilo bolj proti koncu. Naj fant potrpežljivo čaka na prvi zaresen poljub! Če zasluži, da ga imaš rada, te bo za to spoštoval. Čutil bo, da si nekaj posebnega.

"Ali naj hodim z nekom stalno — in samo z njim?"

Poglejmo temu vprašanju v oči, kakor konju za zobe!

Hoditi z nekom stalno, redno, pomeni, da se z drugimi sploh nočeš družiti. Le enega se hočeš držati. Toda kako boš tistega enega do dobra spoznala, če se vseh drugih ogiblješ? Ali kupiš tudi prvi par čevljev, ki si jih poskusila obuti?

Morda tisti edini nekaj časa res kaže, da je imenitna izbira. Kaj pa če le kdaj naletiš na drugega, ki bo zbudil tvoje zanimanje? Toda ti si že vkljenjena! Pa še vsa nezrela!

Hoditi z nekom redno in stalno, dokler nisi do kraja dozorela, ni zdravo. Je tudi nevarno. Če si z roko v roki z enim dolgo, bosta kmalu tudi z licem pri licu — in kdo ne ve, kam to vodi? V nesrečo pač!

Nikar se ne spuščaj v nadčloveške skušnjave! Ogibaj se stalnih nastav, dokler nisi dozorela za končno navezanost na enega. Do tedaj — bodi družabna in se drži družine.

Veš, treba je zelo odločne glave, da moreš imeti pod nadzorstvom nespametno srce. Kar zaveda fanta, je treba vedeti: nikoli niso pri moškem hormonu bolj silni in razburljivi, kot pri mladostniku pod 20. letom. Po drugi strani se ima njegovo lice bolj bati dekletovega srca, nego njenih hormonov. Za njo je nevarnost v tem, da misli: Če ne napravim, kar se zdi tako naravno, ne bom obdržala na vrvi tega cvetočega Romea. In tako je v hudi skušnjavi, da bi se vdala.

"Ljubimkovati ali ne ljubimkovati?"

Tako se pogosto sprašujete na stopnicah pred stanovanjem, na dvoriščnih verandah, v avtomobilih na parkirnem prostoru.

"Ali je to res tako napačno, ko se vendar zdi tako prav?"

Hitreje kot zdrzne pingvin po kosu ledu, zdrzne ljubimkanje v mezo. V zos — po domače. Seveda si v zosu ti! "Trubli" so kakor fotografije. Razvijajo se v temi. Sediš cele ure v temni sobi ali v parkiranem avtomobilu in poljubljaš, poljubljaš, poljubljaš — ali se zavedaš, da s tem izzivaš, izzivaš, izzivaš — trubel? Dolg poljub je prvi korak do spolnega udejstvovanja. Brusi, ostri — poželenje. Razgreva gonilni strojek za potovanje na luno. Ko je stroj dovolj razgret — hm, moja pošta, ki jo dobivam od 15 — 19 letnih deklet, priča po vrsti: "predaleč sva šla."

"Nisem si mogla pomagati!"

Tako tarnajo v pismih.

Jaz pa odgovarjam: kdo te je silil, da si tako ogrevala gonilni stroj, lokomotivo, takorekoč? Naj ti rečem s kar najbolj krepkim poudarkom: Ne spuščaj se v položaj, ki ti bo nujno v skušnjavo! Ne ostajaj v avtomobilu, ki je obstal. Ne vabi fanta na dom, ko si sama doma. Na plaži ostajaj pri družini.

"Pa če ne bom ljubimkovala, me nihče maral ne bo."

Prismoda ti taka! Če boš "šla predaleč" ali celo vse "do kraja", bo edina tvoja popularnost v tem, da bodo frkolini med seboj govorili zares veliko o tebi, pa s krepkim zasmehom. Radi "eks-perimetirajo" — preizkušajo te, kako daleč jim boš sebe podvrgla. Kadar pa količjak dostojen fant resno misli na zakon, se mu misli zapičijo v dekle, ki jo lahko spoštuje. Niso vsi fantje angeli, vsi pa želijo za življenjsko zvezo najti — angela!

Dobila sem pismo.

"Draga Abby: — Hodim s čudovitim fantom. Edin problem med nama je, da se imava neskončno rada. Zato se komaj komaj obvladava. Saj se zelo trudiva, tudi moliva v ta namen. Pa sva že čisto na robu. Toda ne moreva tvegati 'nesreče', ker ne moreva tvegati poroke. Kaj naj narediva? — Dva zaljubljenca."

Bom povedala, kaj naredita. Zavedajta se, da je spolnost v vajinih letih jako jako razburljiva. Odločno sklenita, preden se sestaneta, da se bosta krepko krotila. Da bosta poljube skrajno omejila, posebno njihovo trajanje in značaj. Ne vda-jajta se tveganim dražljajem. Poljub "do duše" ne vodi k molitvi in premišljevanju!

Mladostnik rad zavija svojo "ljubezen" v plašč dobro premišljene ponarejenosti. "Dokaži, da me imaš rada!" S takimi besedami hoče narediti iz tebe največjo prismodo, ki je kdaj tlačila travo na zemlji.

Ali te ima res rad? Besede kažejo vse nekaj drugega. Fant, ki te res ljubi, ti pač želi vse najboljše. Rajši bi si dal odsekati roko, kot tebi napraviti kaj žalega. Zdaj preračunaj sama! Ta tvoj Don Juan zahteva, da pozabiš na spoštovanje do sebe in mu postaneš cunja!

Ali se to sliši, kot da ti želi zares dobro? Pač želi "dobro" sebi, kot si to v trenutku predstavlja. Hoče nekaj doživeti, da se bo lahko bahal s teboj — na tvoje stroške.

Če pravi, da te ima rad, bodi ti tista, ki zahteva za ljubezen dokaz. Dokaže naj jo s tem, da te povabi s seboj — pred oltar!

TIPKA s strana 135

★ Vedno več novih slovenskih izseljencev prihaja med nas. Ne sicer v velikih skupinah, a vsaka skupina Jugoslovanov na ladjah in na letalih jih ima nekaj. Če imate priliko koga srečati, povejte mu o naši verski, kulturni, društveni in športni aktivnosti. Povabite ga s seboj k slovenski maši, dajte mu vsaj moj naslov! Vsem novim pa kličem: Dobrodošli med nami!

Naj ob tej priliki izrečem dobrodoščilo tudi novi slovenski zobozdravnici Tatjani Tee, ki se je s svojim možem (tudi zobozdravnikom) preselila k nam iz Sydneya. Dobro se še spominjam male Tatjane, hčerke dr. Mihaela Colja, ko je v svoji izseljenski družini pred leti stopila z ladje na mel-bourska tla. Njen očka zdaj ordinira v Sydneyu, hči pa se je po študiju vrnila med nas. Z možem živita v East Keilorju, kjer sta na svojem domu (49 Milleara Road) odprla zobozdravniško prakso. Lepo in prav je, da Tatjana ni pozabila matrinega jezika.

Misli, May, 1971

DIALOG S KOMUNISTI?

V VATIKANU JE POLEG NEŠTETIH drugih uradov tudi "tajništvo za dialog s komunisti". Ker se je po zadnjem koncilu marsikje med kristjani ukoreninilo mnenje, da je "dialog s komunisti" pravica ali celo dolžnost kogar koli, je omenjeno vatikansko tajništvo izdalo obširno tozadevno iz-javo, v kateri med drugim beremo:

"Za razgovor in dialog s komunisti je potrebno temeljito znanje in poznanje marksizma in leninizma. Dialog mora biti predvsem javen. Dialog je za komuniste vedno dejanje **političnega** značaja. Njihov dialog je vedno vključen v sistem **političnih** doktrin in v veliko strategijo, ki jo je ustvaril Lenin in ki stremi po dosegi oblasti s pomočjo zavezništva z drugimi političnimi in nepolitičnimi silami.

"Vsi, ki želijo dialog, morajo nujno poznati do potankosti strategijo in taktiko komunizma, da bodo presodili primernost ali neprimernost stopanja v stik s komunisti. Brez tega poznanja in zavarovanja je vedno nevarnost, da postaneš nehote zaveznik komunizma, preden se tega zaveš."

V DOMOVINI SO POSLUŠALI — ZANIMA TUDI NAS

V nedeljo 21. febr. 1971 so slišali v vseh cerkvah metropolitov pastirski list. Pričujoči izveček iz njega nudi mnogo pojasnila o razmerah doma. — Ur.

PO MNOGIH ŠKOFIJAH SOSEDNIH dežel imajo dobrodelne nabirke v adventu ali v postu vsako leto. Pri nas, odkar vam smem kot nadškof služiti, še nikoli nisem prosil vaše izredne pomoči. Zavedam se, da z rednimi darovi v pušico — in to nemajhnimi — skrbno vzdržujete cerkve, duhovnike, bogoslovce, malosemenišnike in tudi teološko fakulteto. Zdaj pa vendarle v potrebi z zaupanjem trkam na vaša srca.

Našemu najvišjemu cerkvenemu učnemu zavodu, teološki fakulteti v Ljubljani, moramo prizidati prizidek z novimi predavalnicami. Fakultetno poslopje, nekdanje Alojzijevešče, je starinsko in za sedanje potrebe premajhno ter slabo porabno poslopje. Sezidal ga je že pred okoli 125 leti tedanji škof Alojzij Wolf. Po njem je hiša dobila ime Alojzijevešče. Sezidal ga je za srednješolski zavod. Gojenci, ki jih je bilo okoli 60, so hodili na državno gimnazijo. Sprejemali so le najboljše dijake, najrajši odličnjake. Iz tega zavoda je izšlo mnogo najboljših duhovnikov. Pozneje je Alojzijevešče nadomestil Zavod sv. Stanislava v št. Vidu nad Ljubljano. Zavod je sezidal škof Jeglič. V Ljubljani so pa sezidali za srednješolce konvikt Marijanišče. Po ustanovitvi univerze v Ljubljani je Alojzijevešče postalo poslopje teološke fakultete. To je tudi še danes. Do zadnje vojske so na njej študirali v glavnem samo bogoslovci ljubljanske škofije. Bilo jih je kvečjemu do sto. Po vojski pa študirajo tu bogoslovci vseh treh slovenskih škofij: ljubljanske, mariborske in koprške. Le zadnji dve leti so trije zadnji letniki mariborske škofije prav zaradi pomanjkanja prostora morali v Maribor. Tam so z nadzidavo župnišča sezidali novo Slomškovo semenišče. Prvi trije mariborski letniki so pa še vedno v Ljubljani.

Iz vseh treh slovenskih škofij je letos na teološki fakulteti v Ljubljani vpisan 201 slušatelj. Na fakulteto pa hodijo tudi slušatelji redovniki: frančiškani, salezijanci, minoriti, kapucini in cistercijani, katerih je letos 80. Teologijo študira tudi nekaj redovnic. Tako ima teološka fakulteta v Ljubljani letos 302 slušatelja. V Mariboru je pa 57 mariborskih slušateljev.

Umljivo je torej, da so prostori premajhni. So pa tudi zastareli in za zahteve sodobne šole neprimerni. Pozimi je sobe težko ogrevati, poleti pa postajajo zatohle, ker morajo biti okna zaradi šuma na cesti vedno zaprta, vsa so namreč na cestno in povrhu na osojno stran. V vsem poslopju ni nobene sobe, kjer bi se mogli hkrati zbrati vsi slušatelji, čeprav bi bilo to večkrat potrebno. Na fakulteti imamo tudi tečaje za duhovnike. Tečaje koncil ukazuje. Pa ni prostora za vse udeležence. Prostora za seminarje sploh ni, knjižnica in uradni prostori se stiskajo v pretesnih sobah.

Bogoslovci morajo uporabljati take prostore kar šest let svojega študija. Tegobe sicer voljno prenašajo, vendar je veliko nevarnosti za njihovo zdravje. Delo profesorjev je preveč naporno, da bi smelo tako stanje še dolgo trajati.

To pa še ni vse. Na fakulteti je tudi dvoletni tečaj za katehiste, ki se usposabljaajo za pouk verouka in pomoč premajhnemu številu duhovnikov. Tam pripravljamo podoben tečaj za organiste, ki so danes važni liturgični pomočniki in zato potrebujejo cerkvene glasbene in liturgične izobrazbe. Včasih je bila zanje posebna orglarska šola, ki jo hočejo ti tečaji vsaj malo nadomestiti.

Načrt imamo, naj bi fakulteta sedanje skromne prostore ohranila za svoje seminarje in našte te razne tečaje ter za razširitev teološke knjižnice. Ta je zdaj "centralna teološka knjižnica" za vso Slovenijo. V njej se stekajo kartoteke vseh teoloških knjig, ki so kjerkoli v Sloveniji. Povrhu bo v doglednem času v sedanjem poslopju odpadlo pritličje z veliko predavalnico, kapelo in stanovanjem za hišnico. Poljanska cesta, ob kateri stoji poslopje fakultete, je vedno bolj prometna. Zato jo nameravajo razširiti na ta način, da bodo pritlične prostore fakultete preuredili za hodnike za pešce. Zato je nujno potrebno misliti na nove predavalnice.

Ljubezen do mladih duhovniških kandidatov in njih pomočnikov pri oznanjevanju in bogoslužju nam narekuje dolžnost, da jim čimprej olajšamo breme, ki ga prenašajo iz požrtvovalne vdanosti do svojega poklica. Če bi spričo sedanjih težav ostali brezbrizni, bi to bilo slabo znamenje za naše krščansko občestvo.

Potrebne je torej misliti na nove prostore. Da ostanemo skromni, se bomo zadovoljili s prizidkom sedanjemu poslopju, da bo tako Cerkev na Slovenskem tudi v našem času verodostojno in prepričevalno oznanjala Kristusa. V načrtu imamo preprosto, vendar porabno ali funkcionalno dvoriščno in vrtno stavbo, kjer bodo svetlejša

predavalnice, odmaknjene od cestnega trušča, in uradni prostori fakultetnega vodstva; res samo potrebni prostori brez vsakršnega razkošja.

Gotovo se, dragi verniki, vprašujete, zakaj prav v teh gospodarsko kritičnih časih mislimo na zidavo. Zato ker smo prav zdaj za to dobili dovoljenje. Trudili smo se, da ga dobimo, več let. Vem, da takoj hitite dalje vpraševati, koliko bo zidava stala. Sedanji predračun je okrog 6 milijonov novih dinarjev.

Res, da te vsote ne moremo hkrati zbrati, vendar moremo zaupati, da jo bomo kljub svojim skromnim možnostim v nekaj letih zbrali. Tudi zidati mislimo zato le postopoma.

Dragi verniki! Vsem nam mora biti pri srcu število in izobrazba bodočih duhovnikov. Družine se morajo brigati, da klice duhovniških poklicev vzklijejo, duhovniki se moramo brigati, da jih negujemo in vzgojimo, vsi skupaj pa, da jim izobrazbo in vzgojo omogočimo. Zato mora biti tudi teološka fakulteta, naš najvišji učni zavod za izobrazbo duhovnikov, naša skupna zadeva. Zavzemimo se zanjo. S tem da zanjo prispevamo, pokazimo, da čutimo s Cerkvijo, v kateri smo ena družina. Naj naša radodarnost ne bo manjša od darežljivosti prvih kristjanov, ki so zbirali za jeruzalemske kristjane.

Danes štirinajst dni bo kvaterna nedelja. Pomen teh nedelj je bil od nekdaj ta, da se zahvaljujemo za božje darove in v znamenje hvaležnosti od tega tudi kaj darujemo v dobre namene.

Dajmo ji tudi letos ta pomen. Zato prosim, naj bo danes 14 dni, na kvaterno nedeljo v postu, 7. marca, ki je obenem god sv. Tomaža Akvinskega, patrona naše teološke fakultete, v vseh cerkvah pri vseh mašah darovanje za prizidek teološke fakultete v Ljubljani. Mislite že zdaj na to. Vsak naj daruje prostovoljno; kdor ima veliko, naj daruje veliko, kdor ima malo, naj daruje malo, vsi pa darujte z veseljem in velikodušno. Naj ne bo med vami ozkosrčnega ali celo stisnjenega, kar se za kristjane ne spodobi.

Hvaležni vam bomo, če morete za fakulteto nakloniti večja posojila, brezobrestna ali na zakonite običajne obresti. Kdor more in hoče kaj posoditi, naj se oglasi pri domačem župniku ali pa kar na škofiji v Ljubljani.

Da bomo mogli zbrati ta sredstva, vam priporočam, da se morda omejite tudi pri daljših izletih, ali prepogostih, ponovnih in dragih romanjih, izdatke za vence ob smrti in prihranjeno darujte za namen, za katerega vas prosim. Ko bo pa romanje z bolniki v Lurd, pa si ga, kdor more zaradi ljubezni do bolnikov, le privoščite. Tudi jaz pojdem ponovno z njimi, če mi Bog da zdravje, ki ga bomo tam za vse prosili.

Kolikor bo potrebno, dragi verniki, bom isto prošnjo čez leto ponovil, kakor to delajo v drugih škofijah. Tako se bomo vzgajali tudi v odpovedi, tudi v odpovedi gmotnim dobrinam, kar sodi k bistvu pristnega kristjana.

† Jožef, Vaš nadškof

ČLOVEK PROTI NARAVI

Takšen je bil naslov predavanja, ki ga je v ponedeljek 1. marca imel prof. inž. France Avčin v Katoliškem domu v Gorici. Predavatelj, ki je elektrotehnični inženir in profesor na ljubljanski univerzi, se posveča tudi študiju narave in je vanjo zelo zaljubljen, tako zelo, da mu včasih uidejo trditve, ki jih v naravo manj zaljubljeni zemljani ne morejo sprejeti. To se je pokazalo tudi na zadnjem predavanju.

G. inženir je napredel vrsto lepih opazovanj o tem, kako človek uničuje naravo in s tem ogroža svojo lastno eksistenco. V mnogočem smo se gotovo vsi z njim strinjali, saj tudi sami lahko vidimo, kako moderni napredek s tovarnami, ogromnimi mestnimi naselji raznimi kemikalijami, nesmiselnim izsekavanjem gozdov, uničevanjem

zelenih površin in drugim resno ogroža ravnovesje v naravi. Toda od tega do postavke, da je človek le del narave, ki bi moral tudi sebe in svoje razmnoževanje uravnavati sliče kot živali uravnavajo svoje ravnovesje v naravi tudi s tem, da druga drugo žro, je pa le razlika. Prevelika zagnanost človeka lahko predaleč pritira.

Drugače pa je bilo predavanje zanimivo in so ga krasili čudovito lepi diapozitivi iz narave v Sloveniji. Videli smo gozdove, živali v njih naravnem okolju, cvetje v planinah in ob morju, pa še človeka, ki ne samo kvari naravo, temveč jo tudi ljubi in neguje. Za vse to lepo smo gospodu predavatelju prav hvaležni.

M.B.

PRIPOMBA: Ker so tudi MISLI nedavno imele članek (Tomaž Možina) o uničevanju narave in okuževanju okolja, je prav, da gornje poročilo iz Katoliškega glasa v Gorici tudi preberemo. — Ur.

izpod Triglava

"AVRELIAN" JE STAR rimski kovanec, ki ga hrani zakladnica muzejskega društva v Celju. Je zlatnik iz 3. stoletja po Kristusu in na vsem svetu nima para. Ni čudno, da se zanimajo za ta denar po širokem svetu. Pred časom je bilo slišati, da bi zlatnik želeli kupiti neki Amerikanci in plačati zanj milijon in dvesto tisoč dolarjev. To bi bilo za Celje seveda čedno bogastvo in Celjani so že ugrabili, kaj s tem denarjem napraviti. Muzejsko vodstvo se je pa odločno uprlo kaki prodaji, rimski "avrelian" mora ostati, kjer je.

"LIBELA" SE IMENUJE tovarna tehtnica v Celju. Začela je pa izdelovati tudi posebne "pečke" ali grelce na elektriko, ki grejejo v peč ugrajeno vodo in dajejo od sebe toploto. Peči se lahko po potrebi predstavljajo iz kraja v kraj ali pa obesijo na steno. Ljudje so po teh pečeh pridno segali v preteklem februarju, ko je ponovno pritisnila ostra zima. Cena tem novim pečem je bila 350 dinarjev.

DOSLOVCE SO ROJSTNA VAS pisatelja Finžgarja na Gorenjskem. Za stoletnico pisateljevega rojstva so slovesno odprli v hiši Finžgarjev muzej, potem ko so jo obnovili kolikor mogoče v nekdanji obliki. Namen obnove je bil tudi ta, da bi ne hranila samo Finžgarjev muzej, ampak tudi sama predstavljala etnografski spomenik starih gorenjskih hiš.

"TROJANSKI KLANEC" je v preteklih stoletjih povezoval Kranjsko in štajersko, pa tudi Ljubljano z Dunajem in obratno. Trojane so dobro poznali že stari Rimljani, imenovali so jih pa Adrante. Največji promet se je razvil preko prilično nizkega sedla pri Trojanah v 18. stoletju. Ko je stekla železnica od Celja proti Zidanemu mostu, je trojanska cesta izgubila dosti pomena. Pa ne za zmerom. Avtomobil je spet obrnil pozornost na Trojanje — najbližjo zvezo me dljubljansko in celjsko ravnino. Sedaj so klanec deloma znižali, cesto pa razširili in betonirali. Stroški so znašali blizu deset milijonov din.

KLERIKALIZEM ALI "NEOKLERIKALIZEM" vidijo slovenski komunisti v vsaki najmanjši aktivnosti duhovščine izven cerkve in zakristije. Ljubljanski nadškof dr. Pogačnik jim je odgovoril

ob novem letu: "Premagana je bila, sodim, v preteklem letu utvara o nekem zavestnem političnem neoklerikalizmu, ki se je, upam si reči, končno prelevila v prazen strah, o katerem pravi narodni pregovor, da je znotraj votel, okoli ga pa nič ni."

PREDSEDNIK VERSKE KOMISIJE pri slovenski vladi, Pavle Bojc, se nikakor ne strinja z besedami nadškofa Pogačnika. Dober mesec potem, ko je nadškof izrekel svojo misel, je izrekel svojo Pavle Bojc v ljubljanskem Delu. Dejal je: Modro bi bilo, da pojave političnega neoklerikalizma že v kali zatremo, da se skupaj borimo proti njim brez iluzij, da jih ni. Nobenega klerikalizma, zavestnega ali nehotenega, si v samoupravnih družbi ne smemo dovoliti in tudi ne bomo. Menim, da je ob takih vprašanjih potrebna trdna odločnost na obeh straneh." — Pavle Bojc torej vidi "strah" in si ne dela "iluzij, da ga ni" . . .

TONČKA SUHADOLNIK, medicinska sestra iz Niževca pri Borovnici, je odšla v misijone v Brazilijo. Po končani šoli je nekaj časa delovala v Zgornjih Petrovcih v Prekmurju, nato je obiskovala nadaljnje tečaje za svojo stroko na Dunaju. Tam se je seznanila v avstrijskem odboru za pomoč deželam v razvoju. Na pobudo članov tega odbora se je odločila za laiški apostolat v nerazviti prekomorskih deželah. Že poprej jo je vlekle med slovenske misijonarje v Zambijo, Afrika, končno se je odločila za Brazilijo. V severno-zahodnem delu ogromne države je prevzela skrb za bolnike in higieno za majhne otroke skupno z enim misijonarjem in eno učiteljico. Ob odhodu je bila stara 25 let.

O LJUBLJANSKEM TIVOLIJU trdi marsikateri turist, da ni mnogo tako lepo urejenih parkov po širnem svetu. Slišati pa je, da so ljubljanski urbanisti Tivoli že napol pokopali. V načrtu so stavbišča, širjenje mesta v smeri proti Rožniku, med stavbami bi od Tivolija ostali le majhni zeleni otočki. Za preosnovo Tivolija, ki naj se začne že letos, je občina odredila 2 milijona dinarjev. Niso vsi Ljubljančani zadovoljni s temi načrti, zlasti Hortikularno društvo je pozvalo vso javnost v boj za ohranitev Tivolija v sedanji obliki.

EDEN NAJDALJSIH MOSTOV v Sloveniji bo preko Drave v Dravogradu, ko bo dograjen. Dolg bo 216 m. Po dolgotrajnih razgovorih o potrebi novega mostu se je končno republiški cestni sklad odločil, da bo še letos odrl tistih 7 milijonov din, ki so za gradnjo novega mosta potrebni. Dela so se že začela, trajala bodo do konca leta. Dela ima na skrbi podjetje "Gradis" v Velenju.

CIRIL-METODIJSKO DRUŠTVO DUHOVNI-KOV se je preživelo. Na to so prišli ustanovitelji in člani sami, pa so svoje društvo preimenovali v "Slovensko duhovniško društvo". Sprejeli so nova pravila, ki nakazujejo, da je društvo stanovska organizacija slovenske duhovščine, ne pa več "most med hierarhijo in socialistično vlado." Tak "most" je zdaj nepotreben, ko "so odnosi med Jugoslavijo in Vatikanom urejeni." Tudi glasilo bivšega Cirilmetodijskega društva je prenehalo izhajati: NOVA POT. Na njeno mesto pride nova revija, podobna baje nekdanjemu ČASU, glasilu bivše Leonove družbe. Ime novi reviji je: ZNAMENJE.

"ATOMSKE TOPLICE" praviijo v Tuhinjski dolini nad Kamnikom nekim vrelcem v vasi Potok pri Srednji vasi. Iz vrelcev prihaja termalna voda, ki je kot taka zdravilna. Strokovnjaki geološkega zavoda v Ljubljani so vrelce preiskali in vsaj po prvih izvidih sodijo, da ima vas Potok pred sabo lepo bodočnost: sloves zdravilišča. Temeljita preiskava celotne zadeve bi pa stala stotisočake, ki jih kamniška občina nima. Vendar upa, da se bo našel vir, ki bo prišel občini na pomoč.

ANA ŠTALC IZ DRAVELJ je umrla in dobila v ljubljanskem DELU osmrtnico! Zapisano je, da je bil njen poklic "železokrivka v jeklolivarni". V istem listu piše Franc Šetine, da se "enakopravnost ženske izpričuje skozi njeno ekonomsko samostojnost in neodvisnost, pridobljeno skozi njeno udeležbo v procesu družbene materialne in duhovne produkcije." — Ženska je torej tako enakopravna pod komunisti, da si sme izbrati poklic celo "železokrivke v jeklolivarni". Pač eno najtežjih del!

POŽAROV NA KRASU in v Istri je bilo v januarju in februarju letos kar okoli 150 in so seveda napravili ogromno škodo. Po večini so goreli gozdovi in hosta. Zaradi velike suše je zadostovala že iskra iz lokomotive, da je burja razpihala zibelj in požar je bil tu. Na en sam dan, 28. febr., so bili požari v Nadeždi pri Luciji, v Kampolinu, na Brdu pri Hrastovljah, pri Komnu, nad Portorožem, pa tudi v okolici Ajdovščine, Nove Gorice in Vipave.

O DELAVCIH V TUJINI je 17. marca razpravljala konferenca Zveze delovnega ljudstva. Sklenila, je da je treba čimprej ustvariti možnost za takojšnjo vrnitev in zaposlitev delavcev v domovini. Zakaj se ne bi vrnili? Dober zaslužek v tujini jim odpira širše možnosti za lastno delo z lastnimi proizvodnimi sredstvi, ko se vrnejo v domovino. . . Se bo v doglednem času pokazalo, koliko je ta "sklep" na papirju vreden v praksi.

TUDI V KOBARIDU OB SOČI imajo podoben problem kot Ljubljancani s Tivolijem. Tam gre za gradbo nove elektrarne. Zanje bi bilo potrebno umetno jezero med Kobaridom in vasjo Turnovo. Bilo bi dolgo nad 4 km bi pokrajino močno spremenilo. Nova elektrarna bi dajala 183 milijonov kilovatov toka. Bila bi velika gospodarska pridobitev, čeprav bi stala 125 milijonov din. Zato so gospodarstveni s svojimi ustanovami zavzeti za novo centralo upirajo se ji pa ljubitelji narave, planinci in drugi idealisti. Težko, da bi zmagali.

"NEDELJSKI DNEVNIK" v Ljubljani je pisal dne 7. febr.: Za nami so noveletni prazniki. V inozemstvo se vračajo naši delavci na tujem. Med temi je dosti kvalificiranih in visoko kvalificiranih. Naše posredovalnice za delo so jih skušale prepričati, naj ostanejo doma. V večini primerov se jim ni posrečilo. Zakaj ne? Kratko in malo zato, ker pri nas s kadri ne znamo pravilno ravnati. O tem bi morali razmišljati že davno prej. Na primer takrat, ko je bil pek poslovođa čevljarke delavnice, čevljar poslovođa slaščičarne, krojaški pomočnik direktor opekarne . . . zdravniki avtoprevozniki. . .

DEVALVACIJA DINARJA je "navdihnila" ljubljanskega PAVLIHO, da je prepesnil Gregorčičevo "V pepelnici noči" in jo obrnil na ubogi dinar. Od 12 kitic navedimo tri:

Dolgov je že do dna morja,
zaloge so skrbi;
in več kot zvezd je vrh neba,
je praznih besedi.

Zaplakal nad spoznanjem sem,
češ: dinar, ti boš strtl!
Boš hiral res še kar naprej,
ne veš, da greš v smrt?

Oh, vstani, vstani dinar moj,
od vseh deviz kloftan,
naj se pohvali mojster tvoj:
"Tvoj je vstajenja dan!"

V VELENJU JE RUDNIK lignita dobil dobre ga odjemalca v Avstriji. To je termoelektrarna v Št. Andražu. Pogodba naj bi bila sklenjena za dobo 5 let in za več ko milijon ton. Nastale so pa skrbi, kako tako množino rude spraviti na Koroško. Železnico proti Dravogradu so že pred leti ukinili, cesta bi pa ne vzdržala velikega prometa težkih tovornjakov. Zdaj ugibajo: ali obnoviti železniško progo, ali zgraditi novo cesto.

POGOVOR NA DRSALIŠČU

Miroslav S. Selski

PRIJATELJ MI JE POKAZAL dečka, katerega je on sam spoznal že pred leti. Zabičal mi je, da se moram vsekakor z njim spoznati tudi jaz. Povedal mi je, da je otrok slovenskih staršev, da živi v drugem delu mesta in da mu je ime Marijan. Ni gotov, če slovensko sploh govori, verjetnopa, da razume. Imenoval ga je mladi modrijan na ledu. Mali Marijan je namreč izredno resen otrok in prav tako izredno dober drsalec. Njegovo gibčno telesce drsi skozi hladno meglo nad ledom kakor delfin skozi prosojno laguno. Toda kljub vsem svojim zmožnostim Marijan nima mnogo prijateljev, preveč zamišljen in boječ otrok je. Njegov pogled je tih in zastrt kakor neozdravljivo domotožje.

Od tedaj sem se trudil, da bi ga srečal na kolikor mogoče bolj naraven način, toda vedno znova mi je spodletelo. Tistega popoldneva pa sem šel na drsališče trdno odločen, da ga bom nagovoril. Sledil sem mu že pred vhodom, komaj nekaj korakov za njim, vendar ga nisem maral nagovoriti kar zunaj. Čakal sem v vrsti za dva fanta za njim, da si je kupil karto ter odšel notri. Vedel sem, da bo tam bolj sproščen in da se bo bolj gotovo razgovoril.

Drsališče je bilo polno. Drsalcu so se skoraj gnetli na ledu. Toda Marijana to ni motilo. Opažoval sem ga, kako drsi lahkotno in brez strahu, da bi se ob koga zadel, zopet narahlo zamišljen. Začel sem mu slediti. Nisem mu hotel vzbuditi suma, da sem prišel na drsališče pravzaprav ravno zaradi njega, zato sem dobrih pet minut tudi sam krožil po ledu, seveda ne tako okretno kot on, — čisto začetniško.

"Hy, Marijan!", sem ga nagovoril angleško.

Pogledal me je presenečen, kakor da ga motim pri zelo važnem opraviilu, vendar se je nasmehnul in mi odzdravil.

Par krogov sva napravila skupaj. Molče. Nisem vedel, kako naj začnem.

"Midva sva pogosto skupaj na ledu, pa se nič ne poznavata".

"Ja!", se mi je nasmehnul v odgovor ter v zadregi nehote povečal hitrost.

Spet sva napravila par krogov, molče. Nisem mogel najti prave besede, angleščina kar ni mogla izraziti bliskajočih misli v moji glavi. Naj začnem slovensko? Mogoče bi me kljub temu, da je tukaj rojen, vendarle razumel.

Drsalci so se v rojih poganjali z leve in desne, v obe smeri. Naše dihanje je hladno dvorano bolj in bolj zagrinjalo rahlim, prozornim oblačkom. Marijan je nenadoma pogledal proti meni in skoraj odraslo samozavestno namignil, naj malo počiva. Naslonila sva se na ograjo s hrbtom proti drsalcem in prisluhnili drug drugemu.

"Zakaj pa nosite kolar?", me je iznenadil. Mislim sem, da me bo vprašal po imenu.

"Bogoslovec sem. Bogoslovec Slavko Podlipnik".

Gledal me je resno, bolj resno kot moremopričakovati od otroka.

"Jaz sem pa Marijan Zore. Nenavadno ime, kaj je?"

Zoreti so tudi v moji rojstni vasi, me je prešinilo.

"Ne bi rekel. Čisto slovensko se sliši."

Umolknila sva. Tudi on se je zanimal zame. Pogled mu je drsel po meni od obraza navzdol in spet nazaj. Imel sem občutek, da me tehta. Nazadnje se je razrl naravnost v oči in se razposajeno zasmeljal:

"Ja, gospod Podlipnik, Vi ste pa zanimiv človek. Tako velik ste že in celo bogoslovec, pa ne znate dobro angleško."

"Slovenec sem, Marijan. V Chicago sem prišel komaj pred šestimi meseci. Govorim slovensko, če hočeš, nemško, rusko. . ."

Na mojem obrazu je moral biti kaj nenavaden izraz, kajti fant se je v hipu zresnil. Opravičil se mi je. Potem se je močno oprijel ograje in zamišljeno pogledal predse. Že sem se zbal, da v mojem glasu ni bilo užaljenosti, kar bi ga utegnilo odbiti.

"Moja mama je tudi govorila slovensko. In oče tudi. Toda jaz že dolgo nimam več mame. Ona je vedno govorila, da sem tudi jaz Slovenec. Tedaj sem bil še majhen. Govorila je, da je ponosna, ko mi more reči, da sem Slovenec. Toda mama je umrla, ko sem imel šest let."

Glas mu je bil otožen, da me je spominjal na starca, roke so se pa kar naprej trdo oklepale ograje ob drsališču.

"Nova mama pa govori samo angleško. In tako tudi jaz. In zdaj tudi oče."

Nehote sem ga pogledal bolj pozorno. Bil je droben, a zdrav fant, star deset, enajst let. Po izrazu na obrazu Slovenec. Ob njem sem se spo-

mnili na vonj česmina. Ta nos, ta usta, te živahne, svetlo rjave oči. Bil je zelo podoben fantičem, s katerimi sem se lanske zime drsal v ljubljanski hali Tivoli.

"In tako si pozabil slovensko."

"Razumem še malo, govoriti pa ne morem nič več. Nova mama pravi, da sem Amerikanec, in zdi se mi, da ima prav. Tudi oče pravi, da sem Amerikanec."

Nenadoma me je stresel mraz. Drobní otrokov glas je prihajal nekje od daleč in težko udarjal vame. Nisem se takoj znašel, kaj naj mu odgovorim. Kaj tole rahlo bitje, ki tako zaupno in skromno govori z menoj, res ni več Slovenec? Je mar dovolj, da se sin slovenskih staršev rodi zunaj naših meja in že je nekaj drugega? Je mar mogoče ta topli izraz obrazu imenovati drugače kot slovenski? Za Marijana so mi rekli, da je. . .

"Toda moja prava mama bi gotovo bila žalostna, če bi vedela, da nisem več Slovenec. . ."

Drobní glasek je bil utrujen in zmeden, ko je to govoril.

"Veste, težko je, če človek nima več mame. Brez mame ne vemo, kdo smo."

Nehote sem mu položil roko na ramo. Ni se zganil. Še kar naprej je zrl predse. Z levo drsalko je skoraj pobožno božal led pod seboj. Dotika moje roke še zaznal ni.

"Res je, Marijan, zelo težko je brez mame. Na tujem človek to občuti še posebej boleče."

Zdaj se je nenadoma nasmehnil in se nejeverno zagledal vame.

"Veste, jaz nisem na tujem. Jaz sem se rodil tukaj. Meni je samo hudo za mamo, in zato, ker nisem gotov, kdo sem."

Da, s tem nisem računal. Človek je menda res doma samo tam, kjer se rodi. Toda kaj ga moti, da si ni na jasnem, da je Slovenec? Je mar narodnost zgolj v skupnosti jezika, ali v mladostniški navajenosti, ali v zavesti, ki nam jo je vcepila mati? Marijan je še premlad, da bi mi mogel odgovoriti na takšno vprašanje. Sploh ga nisem maral več spraševati o tej stvari. Prijel sem ga za roko in predlagal, da se spet malo zadrava. Kakor mimogrede sem mu še obljubil, da ga bom slovenščine lahko učil jaz, če bi rad govoril v jeziku svoje matere. Objel me je s plahim, hvaležnim pogledom, odgovoril pa ni ničesar. Je mogoče hvaležen, ker sem ga pripravljen učiti slovenščine, ali pa je zgolj vesel, da sem ga prenehel nadlegovati z vprašanji? Ob odhodu z drsališča sva si obljubila, da bova prihodnjo sredo spet skupaj drsala, sleherno sredo do kraja zime. Mogoče mi bo končno uspelo prepričati Marijana, da je kljub vsemu še vedno Slovenec. Kajti rodila ga je slovenska mati. — B.B. Toronto.

KAČE V OSTRI ZIMI. Sredi marca so imeli v vasi Suvača pri Sanskem mostu mraza po Celziju 18 stopinj pod ničlo. Sedemnajstletna Mara Praštalova je šla k studencu po vodo. Že od daleč je zaslišala od studenca sikanje kač. Ko je šla še malo naprej, je videla kačo pri kači. Bežala je domov in povedala, kaj je videla. Verjeli niso, pa so le šli gledat. Čudili so se. Potem so prišli še drugi vaščani. Začeli so kače pobijati. Nekatere so se zarivale v sneg, druge so se postavile v bran. Toda kač je bilo toliko, da jih ni bilo mogoče pobiti. Studenec so naravnost oblegale in niso nikomur pustile, da bi prišel blizu. Tako je ostalo vsaj do 14. aprila, ko je novo poročilo povedalo: Vsak dan pobijejo do 20 kač, toda vsak dan jih je več. Ceni-jo jih vsaj na 300. Po vodo morajo vaščani k drugemu izviru. Nekateri vaščani razmišljajo o preselitvi drugam. DELO.

V SPOMIN NA OBISK

ŠKOFA DR. JANEZA JENKA

DARUJEMO

Za Slovenik

\$50: Neimenovan; \$10: Niko Kraje, Ivanka Pohlen, Milan Beribak; \$14: Ivan Urh, ACT; \$6: Ivanka Kariž; \$5: Dr. Colja, Rev. Eris Tierney, Alfred Brežnik, Vinko Ovičaj, Ivan Kovačič, Lojzka Košorok; \$: Maks Hartman, Neimen., Anton Špiclin; \$2: Štefka Smole, L. Pirnat; \$1: Andrej Zrim.

Počasi, pa gotovo: Iskrena hvala vsem! Nadaljujmo!

APOSTOLSKA DELA

Napisal evangelist sv. Luka

PETER IN JANEZ ARETIRANA

Nadaljevanje

Tedaj jim je Peter, poln Svetega Duha, govoril:

“Poglavarji ljudstva in starešine! Če naju za voljo dobrote bolnemu človeku danes zaslišujete, s čim je bil ta ozdravljen, bodi znano vsem vam in vsemu izraelskemu ljudstvu, da v imenu Jezusa Kristusa, Nazarenčana. Tega ste vi križali, a Bog ga je obudil od mrtvih. Po njem stoji ta pred vami zdrav. On je kamen, ki ste ga vi, zidarji, zavrgli, ki pa je postal vogelni kamen. In v nikomer drugem ni zveličanja; zakaj nobeno drugo ime ni dan ljudem, da bi se mi mogli v njem zveličati.”

Ko so videli Petrovo in Janezovo srčnost in opazili, da sta neuka in preprosta človeka, so se čudili. Spoznali so ju, da sta bila z Jezusom, videli so pa tudi, da pri njima stoji ozdravljen človek, in niso mogli nič ugovarjati. Ukazali so jima, naj gresta iz zbora, in so se med seboj posvetovali, govoreč:

“Kaj naj s tema človekoma storimo? Da se je namreč po njima zgodil očiten čudež, je znano vsem jeruzalemskim prebivalcem in tega ne moremo tajiti. Da se pa to še bolj ne raznese med ljudstvo, jima zagrozimo, naj nikomur več ne govorita o tem imenu.”

Poklicali so ju torej in jima zabičali, naj v Jezusovem imenu nikakor več ne govorita in ne učita. Toda Peter in Janez sta jim odgovorila: “Sami presodite, ali je pred Bogom prav, vas bolj poslušati ko Boga. Ne moremo namreč, da bi ne govorili, kar smo videli in slišali.”

Ti so jima ponovno zagrozili, nato ju pa izpustili, zakaj nič niso mogli najti, kako bi ju kaznovali, in sicer zaradi ljudstva, ker so vsi poveljevali Boga za to, kar se je zgodilo. Oni človek, ki je bil čudežno ozdravljen, je imel namreč več ko štirideset let.

ZAHVALNA MOLITEV VERNIKOV

Ko sta bila izpuščena, sta prišla k svojim in jim povedala vse, kaj so jima rekli veliki duhovniki in starešine. Ko so pa ti to slišali, so kakor iz ene duše povzdignili glas k Bogu in govorili:

USODNA ZMOTA SE PONAVLJA

Tudi ta Petrov govor je nazorem zgled, kako so apostoli oznanjali in sporočali “veselo oznanilo” prvim svojim poslušalcem in jih pridobivali za vero v evangelij. Vsebina tega govora je prav ista, kot jo najdemo v odgovoru po povzdigovanju med današnjo mašo, ko duhovnik pozove prijujoče s klicem: Skrivnost vere! Odgovarjamo: Tvojo smrt oznanjamo, Gospod, tvoje vstajenje slavimo, dokler ne prideš v slavi. — Kristusova smrt, njegovo vstajenje in njegov ponovni prihod ob koncu sveta — to je troedina vsebina Kristusove “velikonočne skrivnosti”, na kateri je pozidana vsa naša vera. Vse to je odmev Petrovih besed: ste ga križali... ga je obudil... v njem zveličali...

Peter govori Judom, ki verujejo v staro zavezo. Svoje misli, ki so zanje nove, podpira tu z navajanjem preroških besed iz knjige psalmov. Ta psalm so peli judovski verniki o prazniških dnevih za slovesen vhod v tempelj. Verjetno so se zelo malo zavedali, da vsebina psalma meri na Kristusov mesijanski prihod. Ta globlji smisel pesmi odkriva Peter svojim sodobnikom pod navdihom Svetega Duha. Psalm 117. je deloma tak:

Odprite mi vrata, kjer pravičnost prebiva:
skozi nje bo mstopil in zahvaljeval Gospoda.
To so vrata Gospodove hiše,
samo pravični naj vstopajo tukaj.
Zahvaljujem se ti, da si me uslišal
in postal moj rešitelj.
Kamen, ki so ga zidarji zavrgli,
je postal vogelni kamen.
To je naredil Gospod sam
in tako čudovito se nam dozdeva.
Današnji dan je dal Gospod,
le veselimo in radujmo se ga!

“KAKOR IZ ENE DUŠE”.

Molitev, ki je prišla kakor iz ene duše, je v prvi vrsti zahvalna. Zelo na mestu je bila zahvala Bogu za srečen povratek Petra in Janeza med svoje. V besedah zahvale je spet vse polno odmevov iz knjig stare zaveze. “Zakaj hrume naro-

"Gospod, ti, ki si ustvaril nebo in zemljo in morje in vse, kar je v njih, si v Svetem Duhu po ustih našega očeta Davida, svojega služabnika, govoril:

"Zakaj hrume narodi in si ljudstva izmišljajo prazne reči? Kralji zemlje se vzdigujejo in knezi se skupaj zarotujejo zoper Gospoda in zoper njegovega Maziljenca.

"Resnično, v tem mestu so se zoper tvojega svetega služabnika Jezusa, ki si ga mazilil, zbrali Herod in Poncij Pilat s pogani in izraelskim ljudstvom, da so izvršili, kar sta tvoja roka in tvoj sklep že vnaprej določila. In zdaj, Gospod, glej njihove grožnje, daj svojim služabnikom, da bodo z vso srčnostjo oznanjali tvojo besedo. Zato iztegni roko za ozdravljenje in naj se v imenu tvojega svetega služabnika Jezusa gode znamenja in čudeži."

In ko so odmolili, se je kraj, kjer so bili zbrani, potresel in bili so napolnjeni vsi s Svetim Duhom in so srčno oznanjali besedo božjo.

BRATSKA LJUBEZEN V PRVI CERKVI

Množica teh, ki so verovali, je bila enega srca in duha; tudi ni nihče govoril, da je kaj tega, kar je imel, njegovo, ampak jim je bilo vse skupno. In z veliko močjo so apostoli pričevali o vstajenju Gospoda Jezusa Kristusa in obilje milosti je bilo nad vsemi. Nobenega ubogega ni bilo med njimi; kolikor je bilo namreč posestnikov zemljišč ali hiš, so jih prodajali in ceno za prodane stvari prinašali ter polagali k nogam apostolov. Delilo pa se je vsakemu, kakor je kdo česa potreboval. Tako je Jožef, ki so mu apostoli dali priimek Barnaba — po naše Sin tolažbe — levit, doma iz Cipra, imel njevo, jo prodal in denar prinesel ter k nogam apostolov položil.

LAŽNIK ANANIJA KAZNOVAN

Neki mož pa, po imenu Ananija, z ženo Safiro, je prodal posestvo in je z vednostjo svoje žene pridržal nekaj od skupička, nekaj pa je prinesel ter položil k nogam apostolov. Peter je rekel: "Ananija, zakaj je satan prezvel tvoje srce, da si lagal Svetemu Duhu in pridržal nekaj skupička za zemljišče? Ali bi ne bilo, ko bi bilo ostalo, tebi ostalo? In ko se je prodalo, ali ni bilo v tvojih rokah? Zakaj si to dejanje sklenil v svojem srcu? Nisi lagal ljudem, ampak Bogu". — Ko je Ananija te besede slisal, se je zgrudil in je izdihnil. In velik strah je navdal vse, ki so o tem slišali. Vstali so pa mladeniči, ga zavili, odnesli in položili v grob.

Misli, May, 1971

di. . ." S temi besedami se pričinja psalm št. 2, ki je vedno veljal za mesijanskega. Zelo primeren je za zahvalno molitev.

Proti koncu se molitev spremni iz zahvalne v prošnjo. Apostoli in vsi verniki so nujno potrebni božje pomoči, da morejo uspešno širiti vero v evangelij. Samo od Boga jim more priti taka pomoč.

V primeroma kratkem odstarku beremo dva-krat: ". . . tvojega svetega služabnika Jezusa". Ali ga niso imeli za kaj več kot samo "služabnika" božjega? Seveda so vedeli, da je Sin božji. Toda v napovedih prerokov stare zaveze je stal o bodočem Mesiju ta izraz: služabnik božji, kar pa lahko pomeni tudi otrok ali sin. Je pa Jezus tudi sam rekel o sebi: Sin človekov ni prišel, da bi se mu streglo, ampak da bi stregel — "sveti služabnik božji".

VSEM VSE SKUPNO

Najbolj zgodnji kristjani so bili tudi najbolj zgodnji komunisti. Pa ne le po besedah, kot poznamo komunizem dandanes, v resnici so imeli vse skupno. Uresničili so visok ideal, tako visok, da ga je mogla doseči le prva gorečnost in to v zelo strjeni družbi. Ko se je krščanstvo širilo v okoliški svet, je ta ideal moral splahneti. Skupnost lastnine se je umaknila v samostane, za vse kristjane je obveljalo dajanje "miloščine" iz privatnega premoženja. V poznejših časih so kristjani v Jeruzalemu zelo obubožali, sveti Pavel je zbiral zanje pomoč med novimi učenci po Aziji in Evropi ter pošiljal denarne zbirke v Jeruzalem. Ni pa učil, da morajo dati vse, kar so imeli.

KER JE LAGAL BOGU

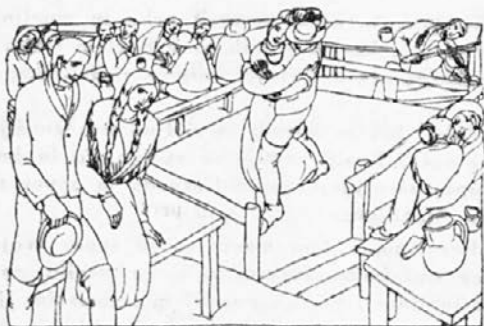
Od vseh, ki so z iskreno mislijo prinašali denar od prodanih reči apostolom v skupno blagajno, je izrecno omenjen samo Barnaba, levit iz Cipra. Pač zato, ker je pozneje, kot bomo brali, silno veliko pomenil za nadaljnji razvoj Cerkve. Prispeval je svoj dar zares iz srca. Ne pa tako Ananija, kdorkoli je že bil. Iz Petrovih besed Ananiju nad vse jasno razvidimo, da prva Cerkve ni mislila odpraviti privatne lastnine: Ananija bi bil lahko obdržal zase ali zemljišče ali pa denar, ki ga je v prodaji dobil. Ker je pa bil neiskren in je hotel igrati na dve strani, je v knjigi postavljen za prav nasprotni zgled z Barnabom. Kazen je bila huda, nepričakovano huda, pa je pač Bog hotel "s kolom" posvariti druge, naj ne posnemajo slabih zgledov.

VISOŠKA

KRONIKA

Zgodovinska povest, Dr. Ivan Tavčar

Risbe napravil Tone Kralj

X.

DRUGO JUTRO JE MARKS Wuffing izgubil. Noč ga je pobrala in še svojega plačila ni zahteval.

Prišla je spomlad in pozabili smo kaj hitro na Jeremijevega sina. Na polju se je delalo, prav pridni smo bili in časa nismo imeli, da bi mislili na kaj drugega. Tudi Agata je bila pri vsakem delu vesele in dobre volje, da smo jo gospodar in družina vsak dan še rajši imeli. Med njo in Jurijem nisem opazil ničesar, ker sem vedel naprej, da si bo fant take in enake muhe iztrebil iz glave.

Bilo je okrog Binkošti in prav lepo je sijalo sonce. Stal sem pred hišo in ko sem pogledal proti Debeljakovi brvi, sta stopala po nji dva loška biriča, vsak z dolgo sulico na rami. Pred njima je korakal grajski ječar Mihol. Prav gotovo se nisem motil: nihče ni mogel to biti, kakor Mihol, ker je nosil na hrbtu veliko bisago, katere ni nikdar puščal doma, kadar je nosil pečate po dolini. Napadla me je nemirna slutnja, da prihajajo ti trije k nem in da ne prinašajo nič dobrega s sabo.

V veži sta odložila hlapca sulici ter ju prislonila k steni. Mihol je veselo spregovoril:

"Jesti nam boš dal, Izidor. Smo res lačni! — Ta 'Flekte' nas je na vse jutro spodil iz postelje, da smo morali odriniti ne da bi bili kaj zaužili."

Hlapca sta molčala. Čudno pa se mi je videlo, kako sta ta dva človeka upirala oči v našo Agato, prav ko da bi se bala, da bi jima kam ne odfrčala.

Če je vmes birič, tedaj ni veselja v kmetiški družbi. Zatorej se je med kosilom le malo govorilo. Pač sem vprašal Mihola po loških novicah. Malo se je zamislil, potem pa počasi odgovoril:

"Najboljša novica je, da pride čez teden dni novi naš gospod škof, Joannes Franciscus, ki je ravnokar prevzel vlado. Pregledati hoče svoja loška posestva in glavarju bi kar privoščil, da bi ne bilo vse v redu. Pa kako hoče biti vse v redu, ko vem, da spravlja ta hudič v svojo malho, kar le more."

Ko smo odjužinali, je odšla družina po opravkih in z njo tudi grajska hlapca. Zdelo se mi je, da jima je Mihol nekaj pokimal, nakar sta se hitro vzdignila. Pri oknu sem videl, da sta z družino, ki je odhajala z Agato na polje, hodila tudi biriča in da sta imela pri sebi dolgi svoji halebardi.

Mihol je hotel nekaj z mano govoriti. Pričel je: "Kako je? Si kaj prida pridelal lansko leto?" Odgovoril sem, da ne preveč, da letina ni posebna.

"Pa je že kaj ostalo," me je zavrnil kratko, posegel po svoji bisagi ter jo položil pred mano na mizo. "V mestu smo reveži; mi ne orjemo in ne sejemo in tudi ne žanjemo."

Takrat sem že vedel, da mi ima nekaj posebnega povedati in da to, kar je govoril, ni bilo tisto, kar je imel povedati. Bal sem se, da bo kaj hudega.

Zopet je pričel:

"Čudni časi so. Pregrehe se gode in gorje nam, če bi na gradu ne bilo pravice!"

Resno je gledal in nekako mimogrede še omenil: "Svinjsko gnjat bi kupil, če bi se dobila kje tod, in nekaj moke. Bog ve, da sem je potreben."

Vedno dajati in le dajati — tega se naveliča najimovitejši gospodar. Mihol je zapazil, da mi njegove besede niso všeč, in se ni dotaknil prejšnje zahteve. Pri oknu je pogledal ven in izpregovoril:

"Čas bo, da se odpravimo, če hočemo biti v Loki še pri dnevu. — Agato poklič!"

"Čemu?" sem vprašal in že so se mi šibila kolena.

"Z nami bo morala", je odgovoril Mihol suhotno. "Na gradu jo hočejo imeti. Pa mislim, da ne bo nič hudega."

V strahu sem pograbil Miholovo bisago, drl z njo na kaščo in jo napolnil z vsem, kar je prejel hotel imeti. Prosil sem in mož mi je tudi obljubil, da bo z dekletom v ječi človeško ravnal.

Jurija sem poslal po Agato. Z njo je pridrla v hišo vsa družina in ko je zvedela, da hočejo Agato odpeljati, je vse jokalo. Samo deklica je bila mirna in še tedaj, ko so ji hlapci zvezali roki, ni izgubila poguma. Deklam je dajala ukaze, da naj ne pozabijo na to in ono, da naj ne porabijo preveč masla, da naj skrbje, da bodo Jurijeve in moje reči o pravem času oprane in pripravljene.

Zase je le malo skrbela. Nekaj cunj je bila nabrala v culo in to je nosil Jurij, dočim sem jaz nosil nabasano Miholovo bisago. Spremljala sva jo do Loke, ker se mladega dekleta ne more puščati v rokah surovih hlapcev, ki v samoti in mraku niso zdržljivi.

Koder smo hodili, so prihajali ljudje iz koč in vsi so popraševali: "Jezus — kaj je naredila?" — Sramota je hodila z nami in le malo smo govorili na tem žalostnem sprehodu.

Moledoval sem pri Miholu, da naj z Agato lepo ravna in naj ji v ječi ne napravlja posebnih težav. Obljubljal mi je in ponavljal: "Izidor, ne delaj si skrbi! Kaj more biti? Kaka malenkost, kaka lažnjiva čenčarija poljanskih babnic. Če bi bilo kaj hujšega, veruj mi, da bi mi ne bilo ostalo neznanu, ker mi gospod glavar vse pove, kar je imenitnejšega."

Po kratkem premolku je še dostavil: "Ko si pa ravno v Loki, ne bo napačno, če stopiš do gospoda barona, da naj mehko ravna z Agato."

Ali ni mi hotelo v glavo, da bi prosjačil okrog "Flekteta", ki me je bil vrgel v klado. Tako močna je bila takrat v meni posvetna ošabnost!

Še to naj zapišem: ko smo prišli do prvih hiš v Zminjcu, se je stemnilo nebo in kar v hipu se je usula toča, debela ko kurja jajca. Komaj smo zbežali pod streho. Toča pa je razbila polje in zeleno drevje od Brodov do loškega mesta. Žita, ki so lepo kazala, je stolkla v zemljo in marsikomu je vzela kruh, da je potem stradal v zimi.

Pri temni noči smo oddali Agato na grad. Jaz sem takoj odrinil domov, Jurij pa je ostal v mestu. Mihol mi je potem pripovedoval, da je brat drugi dan prišel k grajski glavarici ter jo na kolenih prosil, da bi se zavzela za revno deklico ter jo branila pred surovimi hlapci. Jurij mi o tem ni ničesar povedal, pač pa se je gospa v resnici brigala za deklico.

Živelimo smo v groznih časih. Jezus Kristus pa mi je bil prva in zadnja tolažba!

XI.

Nad mojo hišo je ležala Gospodova roka. Trda kakor železo in težka kakor skala, ki tiči v trebuhu gore, odkar je bila ustvarjena. Molili smo, udeleževali se božje službe — ali Gospod se ni omeščal,

ker ni mogel pozabiti Jošta Schwarzkoblerja krvave smrti. In tako se je srdil, da je trl otroke obeh in otrok otroke, ker sta bila oba velika grešnika, tako Polikarp Khallan kakor Jošt Schwarzkobler.

Ne vem, koliko tednov pozneje je bilo, ko se je sosed Debeljak na poti iz Loke ustavil pred mojo vežo. Videl sem, da bi rad govoril z menoj. Tedaj smo sosedje živeli med sabo v ljubezni: kar je bolelo enega, je občutil tudi drugi, in če je ta jokal, se drugi ni smejal, kakor je to v Nemcih menda v navadi. Od takrat, ko so nam Agato odpeljali, se pri meni ni veliko delalo. Le toliko smo gledali, da živina ni stradala in da ni žeje trpela; v drugem pa smo roke križem držali ter si skrivoma brisali oči. Tudi gospodar ni bil drugim v zgled, postopal je, kakor je postopala družina.

Tisto popoldne, ko se je sosed vračal iz mesta, sem torej sedel brez dela na klopci pred hišo. Glodalo mi je po možganih: Kaj je mogla, pri ljubem Kristusu, zagrešiti, kaj je vendar počela Agata, da jo je smela pravica potegniti k sebi? V cerkvi in povsod pa so nas poučevali, da pravica ne dela nikomur krivice. V moji glavi se je vse vrtelo, vse se je sukalo v tej glavi, da bi me bilo, ko bi me ne bil v svojo brambo sprejel patron sv. Izidor, zapustilo še tisto malo pameti, katero je delil Gospod Bog visoškim sinovom.

Pred mano je torej obstal Jakob Debeljak. Opazil sem, da išče besed, ki jih je hotel izpregovoriti. Njegovo lice ni kazalo krvi in ustnice so se mu tresle, ko jih je skušal odpreti. Nekaj trenutkov sva se gledala in takoj sem opazil, da ima sosed v očeh vse polno vode. Utrgala se bo skala, sem si dejal, in kakor se je zvalila na očetov grob, se bo zvalila zdaj name! — Sosed si je opomogel ter izpregovoril s prisiljeno lahkodušnostjo:

"Novi škof je včeraj prišel. Loka je bila pokonci. Dve imeni ima. Janez Frančišek ga imenujejo."

Vedel sem, da to ni tisto, kar mi ima povedati. Tiščal sem pogled v njegov nemirni obraz in ničesar mu nisem odgovoril.

"Pri vodnih vratih je prihajal", je govoril Debeljak, "in starešinstvo ga je pozdravilo. Janeza Frančiška ga imenujejo, da ti povem."

"O našem dekletu si kaj slišal?" sem zajeceljal boječe.

Nisem bil slep in opazil sem, da je ravno radi dekleta prišel k meni. Pogledal je proti nebu in beseda je le težko prihajala iz njega.

"Čakaj no, da ti povem. Na trgu sva se srečala z mestnim pisarjem, saj ga poznaš, gospoda Boltežarja. In ta mi je naročil, da naj ti povem — čakaj no, da ti povem —"

Na čelu se mu je nabirala rosa.

— "Kaj mi je že naročil? Čakaj no, da ti povem — Novi škof je prišel in gospod Boltežar, ki je tvoj prijatelj, bi ti svetoval, da stopiš k škofu, da bo prav in da ne bo škodovalo —"

"Zavoljo dekleta?" sem zaječal.

"Boltežar pravi, da zavoljo dekleta. Čakaj no, ravno zavoljo dekleta in da ne bo škodovalo..."

"Ali se briga škof za take malenkosti?" sem vprašal plaho.

"Boltežar pravi, da se briga."

Zaihtel sem: "Za božjo voljo, kaj pa imajo proti dekletu?"

Odgovora ni hotelo biti. Debeljak je na vse strani obračal svoj obraz, tudi je nekaj brskal s prsti po sivih laseh. Končno je zamolklo odgovoril:

"Dolže jo, da je delala točo, da je tvoje pra-

šičke jehala nad tvojo hišo in da se je s hudičem rada imela."

Planil sem kvišku. Kri je zakipela v meni in svet je razpadal okrog mene.

"Jezus Kristus, ali ste nori? — Naša Agata! — Moja Agata —!"

Jakob je miril: "Čakaj no, da ti povem — jaz nič ne vem. Boltežar pravi, da Marks nekaj pričuje in da hoče priseči —"

"Marks Wulfing!" sem zakričal.

V meni je nekaj počilo in kakor iz dalje sem čul sosedov glas:

"Boltežar pravi, da se mudi, da je že prišel frajman iz Ljubljane, da na Gvžniku že grmado pripravljajo —"

Obdal me je teman oblak. Po zemlji sem padel in občutek sem nosil v sebi, da letim v globok prepad. (Dalje)

V SPOMINU MI JE VELIKO VESELJE

Ivanka Kariž, USA

KAR NAPREJ SE MI VRAČAJO spomini v čase mojih mladih let. Posebno živi so ti spomini o praznikih, na primer o veliki noči. Zelo rada mislim na to, koliko resničnega veselja, ki je prihajalo iz dna srca, smo užili mladi in stari, otroci pa še najbolj. Z obžalovanjem opazujem, da danes ljudje te vrste veselja sploh več ne poznajo.

Naše velikonočno veselje se je pričevalo že, ko je nastopil postni čas. Naše pokojne matere so nam naročile, naj skrbno spravljamo jajčka za velikonočne praznike. To je bila skoraj povsod skrb otrok, ker jajčkov nismo jedli razen za veliko noč. Le tu pa tam, če je bil kak otrok bolan, so starši rekli: Dobiš eno jajce, da boš prej zdrav.

S prihodom velikega tedna je naše veselje naraščalo. Skrbno shranjena jajčka smo po materinem naročilu dejali kuhati in potem smo jih tudi sami barvali. Za barvo smo morali sami poskrbeti. Če ni bilo drugega, so dobro služili listi od čebule. Na veliko soboto je bilo lepo videti dolge vrste deklet in otrok, ki so nosili k blagoslovu jajca in še mnogo drugega v pisanih jerbasih. Tudi je bilo veliko veselja v tem, da smo čakali cerkovnika, ki nam je pinesel na dom blagoslovljen ogenj. Naše stare matere so ta ogenj čuvala, da ni kmalu ugasnil. Nekatere so ga podložile močnemu polenu, da je užgalo, potem je pod pepelom tlelo dolge tedne.

Ne veliko noč smo dobili vsak svoj del sobotnega blagoslova in tako se je nadaljevalo veselje, ki smo ga poprej užili pri velikonočni božji službi. Fantje so šli na vas in začelo se je sekanje po-

barvanih jajc, da ni bilo ne konca ne kraja. Le za popoldanski blagoslov v cerkvi se je nehalo sekanje, potem pa spet od kraja.

Preproste so bile te stvari, preprosto je bilo naše veselje, pa bilo je resnično, duša in telo sta ga užila v zvrhani meri. Ko človek danes gleda, kje bi videl med ljudmi toliko iskrenega veselja, skoraj nič takega ne najde. Bližajoči se veliki prazniki ljudem komaj kaj pomenijo. Posebno med mladimi to drži. Imajo vsega dovolj in preveč, takega veselja, kot je bilo naše nekoč, ne poznajo. Ob avtomobilih, televiziji in sama ne vem, ob čem še vse, je opaziti nezadovoljnost namesto veselja. In več ko jim starši dajo in dovolijo, manj je spoštovanja do njih.

SOUTH AUSTRALIA

Whyalla. — Pošiljamo naročnino, da ne bomo preveč med zamudniki, ali da se nam ne zgodi tako, kot je potožil neki drug naročnik. Rekel je, iz same zanikrnosti nisem plačeval lista, pa so mi ga ustavili. Zdaj ga pogrešam in se moram znova naročiti nanj. Dostavil je še, kakor v opravičilo: sicer pa vem, da je dosti takih. — Novic pa od nas ne vem poročati. Zelo bi si želeli obiska slovenskega duhovnika. Smo upali, da bo p. Bazilij mislil na nas, ko ima zdaj pomočnika. Pa vidimo, da je še vedno preobremenjen. Morda bo pa le ujel kak lep dan... Marta Zrim.

KOTICEK NAŠIH MALIH

Izlet v Avstralske Alpe

Ko smo stopile iz avta, nas je skoraj odnesel veter. Prišle smo do kupa snega. Prvič v življenju sem ga vzela v roke. Bil je zelo mrzel. Potem je Zofija rekla, da ne gre dalje. Ostala je v avtu. A jaz in Eda sva hoteli priti do vrha, teta je šla z nama. Videle nismo dosti, samo megle, ki so se podile. Včasih sem mislila, da me bo veter dvignil in odnesel. A na vrh smo le prišle. Dolgo nismo ostale tam, ker nas je preveč zeblo.

Ko smo šle dol, smo se zgubile. Bilo je tako megleno, da se nismo mogle znajti. Na enem mestu smo morale hoditi po snegu, da nas je še bolj zeblo. Ko smo le prišle do avta, nismo več čutile ne rok ne nog. Ko smo se ogrele, sva v Edo hoteli nazaj na sneg.

Tisti večer smo spale v eni koči pri jezeru. Tretji dan smo šle gledat podzemne jame — Yarrangobilly Caves. Vreme je bilo zopet lepo. Ko smo si ogledale jame, smo se šle kopat, ker je bil tam bazen z naravno toplo vodo. Teta nas je komaj dobila ven. Morale smo iti proti domu.

Ljudje v gorah so bili zelo prijazni. So nam mahali in mi njim. Ko smo se pripeljale v Wodongo, sva Eda in jaz še vedno mahali, pa se nama je čudno zdelo, da se nihče ni zmenil.

To leto bom pridna in bom mogoče druge počitnice spet lahko šla v planine.

Zinka Simunkovič.

(Konec.)

Neko noč nisem mogla zaspati. Ko sem končno zasanjala, se mi je zdelo, kakor da stojim nekje, a koj se je nekaj utrgalo pod mano in znašla sem se v prelepem prostoru med angelci in majhnimi otroki, ki so imeli krila na sebi. Nekateri so sedeli na zvezdah repaticah. Nekateri so letali, drugi so se igrali s pisanimi metulji. Vse je bilo tako pravljčno lepo. Tedaj mi je šinila misel v glavo, da sem v nebesih. Saj je vse izgledalo tako, kakor si nebesa predstavljam. Tedaj pa se je angel dotaknil mene. Ozrla sem se in videla prelepo dete. In vse se je spet zameglilo. — Alenka Žigon.

Moja prijateljica

Moja prijateljica je Linda Sokolich. Z njo se igravam vsak dan. Ona hodi z menoj v šolo. Linda ima dolge temne lase in greva vsak dan skupaj domov iz šole. Enkrat na teden se grem igrat k njej na dom. Tam se igrava s punčkami. Pa tudi pleteva ali šivava. Včasih pride ona k meni. V lepem vremenu skačeva z vrvice in kadar je dež, čitava knjiga. Najljubši predmet nama je zdravstvo. Obedve sva med najboljšimi v razredu. — Marija Kostevc.

Tudi ta ima prijateljico

Moja prijateljica je Diana Baker. Hodi z menoj v šolo v četrti razred. Je manjša od mene, pa malo bolj debela. Ima svetle lase kot jaz. Najraje imava Social Studies (drugič boš zapisala: družboslovje — ur.) kjer spoznamo ljudi, ki so znameniti v zgodovini, v naši občini in v naši šoli. Kadar imava čas, se igrava s kamenčki in z vrvice za skakanje. V prostem času nabirava kuščarje in gosenice. V šoli pri ročnem delu delamo prtičke in predpasnike. — Anita Kostevc.

Živa pravljica

Moji prijateljici je ime Julie. Njena hiša je takoj za mojo hišo. Vsakokrat, ko je priložnost, se jaz in moja sestra Eva greva igrat k njej. Ona ve tudi igre, ki jih je sama iznašla. Ena je o hudobnem kralju in hlapcu. Julie je večkrat hlapec, Evica lepa princeska, jaz pa mož, ki princesko ljubi. Hlapec pride ponoči in ugrabi princesko. Mož, to sem jaz, se splazim v grad in osvobodim princesko. Ona steče nazaj, hudobni hlapec premaga mene. Jaz sem ujeta in igra se začne znova. Jaz bi rajši bila princeska. — (Podpis manjka — ur.)

V "STISKI VESTI"

P. Stanko Zemljak

"VESELI DAN", O KATEREM SMO BRALI v januarski številki letošnjih MISLI, je med razigranimi domačini p. Hugonu hitro, prehitro minil. Saj misijoni niso le romantika in praznik, kakor bi se morda komu zdelo, ko prebira zanimiva pisma misijonarjeva. Pa ni tako. Slovesni krsti domačinov, preobleka bogoslovcev ali nova maša — taki prazniki pridejo komaj na vsakih nekaj let. Kaj pa misijonar dela vmes? — Pripravlja se na "praznik" ves ostali čas. Ti misijonski prazniki morajo biti res nekaj velikega, ko se je treba nanje pripravljati toliko let. . .

Poglejmo take priprave na neki bodoči praznik v misijonu, kjer deluje naš p. Hugo Delčnjak skupaj s francoskim župnikom p. Matejem. Seveda je prvo pravo duhovniško delo: verouk, delitev zakramentov, obiskovanje bolnikov. Poleg tega je še polno raznih nalog, ki jih mora misijonar opraviti. Naša dva oskrbuječa pet šol z vsemi potrebščinami — od peresa do popravila poslopj in vzdrževanja učiteljev. Če hoče misijonar domačinom razlagati Kristusov nauk, jim mora najprej dati nekaj splošne izobrazbe.

Vseh šol na ozemlju našega misijonarja je sedem. Dve oskrbujejo sestre. Obstaja tudi internat za fante in tem je treba priskrbeti vse potrebščine za življenje, čeprav skromne: hrano, obleko in nešteto drobnarij. Pod misijonarjevo oskrbo je mizarska delavnica, kjer se mladi fantje uče služiti si kruh. Da bi domačine postavili na lastne noge, jim skušajo preko organizacije za kmečko mladino kazati pot do bolj učinkovitega gospodarstva. V njihovo področje spada kopanje vodnjakov, trasiranje cest v popolnem nedostopna naselja, gojenje novih vrst riža, kiririkijev in tako naprej.

P. Hugo nekako potoži, ko piše:

"Vidiš, tako se moram v svojem misijonu izgubljal v čisto materialnih poslih, a brez tega tudi duhovnih uspehov ni. Življenje je že tako skovano, da se dvigamo od vidnih stvari do nevidnih, duhovnih."

Kakšne "vidne stvari" ga trenutno tarejo, naj nam pove odlomek iz njegovega pisma:

"Dobili smo na misijon mladega brata, frančiškana. Ime mu je fr. Francis. Je voditelj organizacije za kmečko mladino pri nas. Oni dan je odšel z avtom v mestece Sokodé, da nakupi material za kopanje vodnjakov. Pot mu je križal vol, ki

se je naenkrat znašel pred avtom in ga s svojim bokom ustavil. (Se vam ne zdi, da se znajo v Afriki čudovito lepo izraziti? — P. St.) Posledica je bila: karoserija je padla z njega kot cunjica, vol je pa svoje rogoviljenje za vedno končal. Potnikom se ni skrivil las, tudi motor se ni "prehladil". Kljub temu bodo stroški veliki, ker avto ni zavorovan, kot so ljudje proti tretji osebi. Za take primere bi se pa le obneslo. A kaj češ, ko bi bil vedež, bi ne bil revež — pravi pregovor. Medtem, ko je avto v popravilu, delo zastaja. Če bi hotel vsak mesec obiti vsaj glavne postojanke, bi moral biti vsak teden tri dni zdoma. Ob nedeljah imam dve maši: eno v francoščini, drugo v jeziku domačinov. Obe zahtevata temeljito pripravo, časa pa primanjkuje. Preostaja mi le močno zaupanje v Boga. Včasih že kar predrzno, da padem v stisko vesti. . ."

Tako! Prepričan sem, da se bodo z našim posinovljenjem p. Hugona njegove vezi z nami vedno bolj utrjevale. Obljubil je, da nam bo kmalu spet kaj poročal. Mi mu bomo vračali pozornost tako, da mu bomo po svojih močeh pomagali iz "stiske vesti". Eni lažje pomagajo z duhovnimi, drugi bolj z vidnimi darovi — da mu ne bo treba "predrzo zaupati" v božjo Previdnost!

P. Hugo vošči za dan mater

45 Ferrers Rd., Horsley Park, 2164, Tel. 620-1265
Box 93, P.O. Fairfield, N.S.W., 2165.

IZ ŽIVLJENJA DRUŠTVA. . .

Letošnji redni letni občni zbor, ki se je pričel 7. marca v Poljski dvorani, se je končno in uspešno zaključil po tritedenskem presledku 28. marca na slovenski zemlji v Horsley Park-u.

Da se je občini zbor vršil kar v dveh etapah, je res nenavadno, vendar zelo spodbudno, kajti demokratično načelo o množičnem sodelovanju pri reševanju skupnih interesov in problemov je tako resnično prišlo do izraza in bilo kronano z uspehom.

Občni zbor je sprejel novi osnutek pravil in izvolil sledeči društveni odbor:

Predsednik — Lojze Kmetič
Prvi podpredsednik — Alfred Brežnik
Drugi podpredsednik — Adolf Peršič
Tajnik in članstvo — Vinko Ovičaj
Blagajnik — Franc Valenčič
Referent za kulturo in mladino — Vinko Kobal
Referenta za zabave — Franc Stare in Jože Petrič
Referent za grandjo doma — Ing. Ivan Žigon
Gospodinja — Marija Ovičaj

Novi odbor je kar hitro in z intuziazmom pričel z delom. Zavzel se je za takojšnjo registracijo društva kot "non-profitable" po vzorcu avstralskih klubov in v ta namen vložil novi pravilnik ministru za pravosodje v odobritev. Naše društvo lahko ima poljubno število članov in lahko prosto vabi javnost, da se včlani. Društvo ni omejeno na 50 članov, kot so to delniške družbe (Pty Ltd), ter izključuje vsak dobiček posameznikov.

Odbor je sklenil, da od 24. aprila dalje posluje društvena pisarna na slovenski zemlji v Horsley Parku vsako soboto 4.30 do 6 zvečer, kamor se rojaki lahko obrnejo za kakršne koli društvene informacije.

Misli, May, 1971

Posebna pozornost bo v bodoče, da bodo zabave in druge prireditve bolj kvalitetne in pestre. Družabna prireditev 17. aprila v Poljski dvorani je dokaz, da to ne bo težko doseči. Bilo je dosti dobre volje in intuziazma, pa še \$124 dobička.

Da se nam je uresničitev večletne želje imeti svoj dom, že zelo približala, je razvidno iz finančnega stanja društva, ki trenutno razpolaga z vsoto od več kot \$5500 na obeh bančnih računih.

Dokončna izpolnitev gornje želje pa seveda odvisi od razumevanja in podpore, ki jo bo odbor dobil od članov društva.

Alfred Brežnik

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

vabi člane in prijatelje
na

DRUŽABNO PRIREDITEV

22. maja 1971 ob 8. zvečer

POLJSKA DVORANA, CANLEY VALE

(Vogal Bareena & West Sts.)

Za prigrizek in pijačo preskrbljeno

Dobro voljo bo podžigal JADRAN

Odbor SDS

ENAKA PRIREDITEV BO ZOPET

ravno tam v soboto 19. junija

Tudi na to prireditev

že zdaj vsi lepo vabljeni

NE PIJEM, NE KADIM, NE KOLNEM

Star sem 30 let. Imam hišo in avto.

Živim v predmestju Sydneya.

Želim se seznaniti s primerno Slovenko

v namen poštene ženitve.

Naslov je dobiti pri MISLIH.

SMUČARSKI SKOKI

"Ognjišče"

SMUČARSKI SKOKI IZVIRAJO iz Norveške, ki ima še danes odlične tekmovalce v tej atraktivni športni disciplini (Wirkola, Grini, Tontum, Mork). Najstarejšo skakalnico so postavili že pred skoraj sto leti na griču Huseby pri Oslu, kjer so že leta 1879 dosegli skok 22,5 m. Iz Norveške se je ta športna panoga prenesla v sosednjo Švedsko, kmalu po začetku našega stoletja so skakalnice gradili tudi v srednjeevropskih deželah. Leta 1911 je Avstrijec Bildstein skočil 41 m. Norvežani so v tem času na ameriških skakalnicah skakali tudi po 60 m, po vojni pa doma tudi čez 70 metrov.

Pri nas so prve skakalnice zgradili v bohinjskem kotu po prvi svetovni vojni. Leta 1921 je na državnem prvenstvu Jože Pogačnik dosegel jugoslovanski rekord — 9 metrov! Dve leti kasneje je jugoslovanska smučarska organizacija postala članica mednarodne smučarske zveze (FIS). Nekateri bi radi organizirali svetovno prvenstvo v smučarskih skokih, toda ni bilo primerne skakalnice. FIS je leta 1932 določila temeljna pravila, ki se jih je treba držati pri gradnji skakalnic za mednarodne prireditve. Pod vodstvom inž. Stanka Bloudka so se lotili gradnje velike skakalnice v Planici. To je bilo leta 1932. Skakalnica je bila iz snega, nesla pa naj bi več kot 82,5 m, kar je bilo takrat svetovni rekord.

Dne 4. februarja 1934 je bilo prvo tekmovanje v Planici in norveški skakalec Birger Ruud je pristal pri 92 metrih — nov svetovni rekord. Albin Novšak je s 66 m postavil državni rekord. Leto dni kasneje se je planiški zmagovalec Andersen (Norveška) ustavil pri 99 metrih. Leta 1936 je dobila planiška velikanka leseno ogrodje in tega leta je 17-letni fant iz avstrijskega Bischofchofna Sepp Bradl prvi preskočil stometrsko znamko — 101 meter! FIS je Planici metala polena pod noge, toda vztrajnost navdušenih smučarskih delavcev je vedno zmagala. Leta 1941 je zmagal Nemeč Gering (118 m), mladi Rudi Finžgar je s 95 metri postavil nov državni rekord. Prvo povojno tekmovanje v Planici (1947) je potekalo v znamenju Finžgarja in Janeza Polde. Finžgar je bil prvi Jugoslovane, ki je skočil preko 100 m — 102 metra, ime Janeza Polde pa je prva povojna leta pomenilo pojem srednjeevropskega skakalca. Leta 1948 je bil rekord Planice 120 metrov, postavil pa ga je švicarski glasbenik Fritz Tschannen.

Avstrija je med tem časom dobila velikanko v Kulmu in Nemčija v Aberstdorfu, kjer so leta 1950 postavili nov svetovni rekord (135 m). Ustanovljen je bil odbor KOP (Kulm-Oberstdorf-Planica), ki vsako leto povrsti prireja smuške polete na teh treh velikankah. Leta 1957 in 1960 je v Planici premočno zmagoval Helmut Recknagel (Vzh. Nemčija), 1966 pa nenadkriljivi Jirži Raška (ČSSR), ki je s 130 m postavil nov rekord Planice. V Oberstdorfu je 1951 Finec Luiro Tauno z daljavo 139 m postavil svetovni rekord, ki je držal celih deset let, ko ga je prav na tej skakalnici zrušil naš Jože Šlibar. To je bilo 24. februarja 1961, rekord pa je znašal 141 metrov. Leta 1969 je povečana planiška velikanka sprejela vso svetovno skakalno elito. Rekorder sta rušila najprej Raška in Wirkola, dokler ni zadnji dan, 23. marca, vzhodnonemški tekmovalac Manfred Wolf pristal pri rekordni znamki 165 metrov. Peter Štefančič nas je razveselil z jugoslovanskim rekordom, ko je poletel 150 metrov daleč.

Na vseh velikih prireditvah ocenjuje skoke pet sodnikov, ki posebej ocenjujejo slog, posebej dolžino skoka. Za slog lahko da vsak največ 20 točk, štejejo pa samo ocene treh sodnikov, najvišja in najnižja odpadeta. Ocenjevanje dolžine je bolj zapleteno. Vsak tekmovalec izvede navadno po en poskusni skok in po dva v konkurenci, na poletih po tri. Če hoče biti visoko ocenjen, mora lepo leteti in solidno pristati. Zelo važno je, da se obdrži na nogah.

Vsakoletna skakalna sezona se odpre z veliko nemško-avstrijsko turnejo ali turnejo štirih skakalnic (Obersdorf, Garmisch-Partenkirchen, Innsbruck, Bishofshofen). Lani je zmagal Vzhodni Nemec Korst Queck, odlični so bili češkoslovaški, sov-

jetski in norveški tekmovalci. Letos je prvo mesto osvojil Jirži Raška, čeprav ni zmagal na nobeni skakalnici.

Smučarski skoki na mali (70 metrov) in veliki (90 metrov) so uvrščeni v spored zimskih olimpijskih iger in svetovnih prvenstev v klasičnih disciplinah. Olimpijski zmagovalec iz Grenobla na mali skakalnici je Jirži Raška (ČSSR), na veliki pa Vladimir Belousov (SZ). Svetovno prvenstvo (februarja 1970 v Visokih Tatrah na češkoslovaškem) pa je na obeh skakalnicah osvojil sovjetski tekmovallec Gari Napalkov.

Od naših se zadnje čase vedno najbolje uvrsti Ludvik Zajc, ki je bil na svetovnem prvenstvu na veliki skakalnici odličen petnajsti.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

\$7: Alojz Mihič, Neimenovana, Niko Kraje, Milan Beribak; — **\$5:** Stanko Zitterschlager; **\$4:** Rado Škofic, M. Ritlop, Al. Schiffler, Jože Petek, Ivan Ploj, Vlado Menart, Branko Cvetkovič;

\$3: Dušan Lajovic, Maks Hartman, Emil Pantner, Jože Težak, Stanko Ogrizek, Milena Lochner;

\$2: Franc Kavčič, Janez Škraba, Ivan Golob, Angela Dodič, Ivan Legiša, Janez Primožič, Janez Hernec, Emil Malnaršič, Feliks Zadavec, Anton Špielin, Slavko Pekol, Agnes Hodalj, Ludvik Tušek, Marija Birska, Štefka Smole, Viktor Čuček, Slavko Hrast, Alojz Hrast, Janko Menič, M. Dobrinja, Ivanka Kariž, Fr. Janežič, Peter Selak, Ivan Mavrič, Alfred Brežnik, Vinko Ovičaj, Al. Hrast, M. Ozvatič, Zora Pace;

\$1: Emil Kalčič, Bruno Zavnik, Silvo Pregelj, Janez Kucler, Olga Saulig, Andrej Fistrič, Mih. Semelbauer, Al. Drvodel, Marica Hren, M. Cizerle, J. Kveder, J. Ferbežar, Frances Valenčič, Stanko Fatur, Franc Šiftar, Marijan Korva, Jos Lipeč, Luka Schatter, Fr. Bregantič, Pavlina Pahor, Jože Kranjc, B. Krševan, Vl. Ferluga, Andr. Zrim, Franc Ibič.

P. PODERŽAJ, INDIA. — **\$10:** Neimenovan, **\$2:** Ana Kustec, Helena Pirc, Pavla Pirc; **\$1:** P. Bizjan, J. Pirjevec.

Misli, May, 1971

P. HUGO, AFRIKA. — **\$5:** Alma Čuček.

\$20: Slovenske sestre, Ivan Kovačič (S.A.); **\$10:** družina L. Martin, Krešo Katič; **\$5:** Neimenovana oseba, družina R. Škofic, Zora Svetina, Julka Mrčun; **\$4:** družina S. Boelcky, družina V. Aksionov; **\$2:** Alojzija Korže, Francka Anžin.

SLOMSKOV SKLAD. — **\$5.** Ivan Kovačič.

Prisrčna hvala, Bog povrni.

G. STANISLAV RAPOTEC je prve tri tedne v aprilu razstavljal najnovejša dela v Bonython galeriji, Paddington. Bilo je okoli 20 slik, deloma izredno velikih. Obisk razstave je bil dober, Slovenci so bili redki. Na Rapotčeve razstave je pač treba jemati s seboj veliko smisla za abstraktnost, tega pa Slovenci nismo preveč vajeni. Človek bi dejal: v Rapotčevih slikah je treba gledati tisto, česar ne vidi oko in ne doseže vsakdanja izkušnja. Pa si pomagaj! Toda poklicni ocenjevalci so dali našemu slikarju spet kar dosti priznanja, pomešane ga s pravim navdušenjem in — ugibanjem. Naslednja Rapotčeva razstava bo v Brisbanu: odprta 6. junija v REID GALLERY. Rojaki, pozanimajte se!

Iz Slovenske Duhovniske Pisarne N.S.W.

P. Valerijan Jenko ofm

311 Merrylands Rd., Merryland, N.S.W. 2160

Telefon: 637-7147

Službe božje

Nedelja 16. maja (tretja v mesecu):

Merrylands (sv. Rafael) ob 9:30

Leichhardt (Roseby & Burnley) ob 10:30

CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.

Četrtek 20. maja: VNEBOHOD GOSPODOV

Merrylands — 7:30 zvečer

Sydney, St. Patrick — 7:30 zvečer

Nedelja 23. maja (četrt):

Merrylands — ob 9:30

Nedelja 30. maja (PETA) — BINKOŠTI

Merrylands — 9.30

Leichhardt — 10.30

HAMILTON — New C. — ob 6 zvečer

Nedelja 6. junija — SVETA TROJICA

Merrylands — ob 9.30

Croydon Park (sv. Janez ob 10:30)

Nedelja 13. junija — SV. REŠNJE TELO

Merrylands — 9.30

Sydney (St. Patrick) ob 10.30

WOLLONGONG (St. Francis H.) ob 4:45

ZOPOVEDAN PRAZNIK: VNEBOHOD

Ker je to zapovedan praznik, je tudi po novem kalendarju ostal na četrtek — 40 dni po veliki noči. Dolžnost biti pri sv. maši ostane.

Nasprotno pa praznik Sv. Rešnjega Telesa in Krvi v Avstraliji ni zapovedan, zato so ga v novem kalendarju prenesli na naslednjo nedeljo, letos 13. junija.

Šmarnice so v Merrylandsu vsako soboto ob 18 uri zvečer. Poleg tega tudi na vnebohod 20. maja. Zaključek s petimi litanijami na binkoštno soboto 29. maja. Pri šmarnicah bomo čitali iz knjige "Marija in naš čas", šmarnice za Marijino leto 1971. Spisal v Ljubljani salezijanec dr. Janez Jenko.

Napredek v Merrylandsu

To pišem na dan po državnem prazniku ANZAC Day. Prost dan je privabil lepo število prostovoljcev v Veselovo. Pela je lopata, kramp, žaga, kladivo, brnel je tudi stroj za kopanje jarkov in nakladanje odvišnjega materiala na tovornjak. — Kdor ni bil dva tedna v Merrylandsu, bo pri ponovnem obisku opazil precejšnjo spremembo. Staro se umika novemu. Na prostoru bo stanovanje za duhovnika, pisarna in zakristija. Trenutno izkopavamo odvodno cev kanalizacije; treba jo bo obdati z cementom. Ko bo to končano, bomo vlili fundamente; jarki so že skopani. Na te fundamente se bo kmalu nato začel dvigati zid, nato streha, notranje inštalacije, itd. To bo prva etapa. Sledi druga, ki je dodatek k cerkvi ob sestrski hiši. Tretja etapa je cerkvena stena na Warwick Rd. Zadnja etapa pročelje.

Vsako soboto bo potrebno dosti pomagačev. Kdor dela ponoči in nam včasih med tednom lahko priskoči na pomoč, naj to pove. Lepo je, če se sami javite za delo in ni treba vsakega posebej prositi. Povabilo k delu v "MISLIH" in "Rafaelu" velja za vse!

Hvala vsem dosedanjim delavcem in darovalcem. Prosimo, da se jim še drugi pridružijo. "Zrno do zrna — pogača, kamen na kamen — palača — oziroma naša cerkev! — P. Valerijan

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Robert Pavel Tonkli, Bankstown. Oče Pavel, mati Pavlina r. Moruzzi. Botrovala Ludvik Laurinčič in Luci Cenčič — 21.3.1971

Tanja Jožica Trebar, Blacktown. Oče Jože, mati Viktorija r. Ornik. Botrovala Danilo in Zofija Šajn — 28. marca 1971.

Robert David Okroglić, Blacktown. Oče Marijan, mati Irena r. Okroglić. Botrovala Ferdinand Leban in Emilija Obid — 28. marca 1971.

Margareta Tatjana Grželj, Auburn. Oče Alojz, mati Jerica r. Žakelj. Botrovala Dušan in Majda Grželj — 4. aprila 1971.

Erwin John Reja, Burwood. Oče Roman, mati Marta r. Ambrosi. Botrovala Alojz in Draga Kocjančič — 11. aprila 1971.

Jenni Stemberger, Annandale. Oče Rudolf, mati Dragica r. Rolih. Botrovala Rudi in Ivanka Gerdevič — 11. aprila 1971.

Robert Jože Kociper, Stanmore. Oče Anton, mati Elizabeta r. Čolig. Botrovala Stanko in Marija Kolar — 11. aprila 1971.

Angelca Rakušček, Canley Vale. Oče Franc, mati Silvia r. Sember. Botrovala dr. Mihael in Alberta Colja — 12. aprila 1971.

Peter Lavtar, Chippendale. Oče Rafael, mati Francka r. Polončič. Botrovala Ivan in Vikica Koželj — 18. aprila 1971.

Tomislav Barac, Leichhardt. Oče Franjo, mati Franciška r. Valentan. Boter Mate Curič — 24. aprila 1971.

Peter Andrej Berginc, Enfield. Oče Peter, mati Cvetka r. Bukovec. Botra Rudi in Avila Kenda — 27.4.1971.

P o r o k e

Emil Malneršič, iz Vipave in Biserka Ivkovič, Škabrnje, Dalmacija. Priči sta bila Anton Uršič in Mario Koren — 27. marca 1971.

Vinko Friščič, Donji Vidovec, Medjimurje, in Sonja Voršič, rojena v Gradcu. Priči bila Jože in Lubica Friščič — 17. apr. 1971.

Jože Marinč iz župnije Fara pri Kočevju in Danica Flajnik in župnije Vinica pri Črnomlju. Priči Jože Petrič in Maria Tomažič — 24. aprila 1971.

Študent pri zdravniku: "Gospod doktor, lani ste mi rekli, da sem od samih knjig in študiranja že ves živčen. Predpisali ste mi, da naj hodim v družbo in na izlete z dekleti, da ne bom samo na študije mislil."

Zdravnik: "Kajne, pomagalo je? Se takoj vidi na vas."

Študent: "Saj to je tisto. Zdaj bi prosil za tak predpis, da bom lahko spet mislil na šolo in knjige."

P. Hugo nasičuje lačne

NEW SOUTH WALES

Marrickville. — Zanimiva je bila legenda Ivana Cankarja o Kristovi suknji v marčni številki MISLI. Seveda je to samo legenda. Vemo pa, da hranijo prav to suknjo, ki je brez šiva scela stkana, na Nemškem v katedrali mesta Köln. Naši predniki so mestu rekli Kelmorajn. Suknja je izobešana na posebnem oltarju. Jaz sem videl samo sliko od nje. Kakšne barve je in če so še na njej sledi krvi, tega ne vem. Če so Jezusu oblekli to suknjo potem, ko ga je Pilat dal bičati, je morala biti polna krvi, ko so mu jo spet slekli v Kalvariji. — Vemo tudi to, da v Turinu na Laškem hranijo v tamkajšnji katedrali tenčico (Holy Shroud), v katero je bilo Jezusovo truplo zavito, ko so ga položili v grob. Jožef iz Arimateje je to tenčico kupil, preden je dobil dovoljenje od Pilata za Jezusov pokop. Knjižica o tem se dobi pri Catholic Truth Society. Res to dvojce — suknja na Nemškem in tenčica v Turinu — ni prava verska resnica, duhovna spodbuda vendar je. Znanstvene preiskave doslej niso mogle ne dokazati ne ovreči preproste vere dolgih stoletij, da je oboje res od Kristusa. — **Peter Bizjan.**

Merrylands. — Med rojaki v Sydneyu jih je vedno nekaj, ki si iščejo zdravje v bolnicah ali doma. V zadnjih tednih so bili v Guildford Heights operirani kar trije: To so: Stanko Verzel (Canley Vale), Irenka Tomšič (Wentworthville) in Cencičev sinček iz Merrylandsa. V Mater Hospital, Crows Nest, je Ignac Kotnik (Stanmore), v Western Suburbs Hospital leži že šest tednov Ana Bertonec iz Marrickville, v bolnici v Rozelle pa je Pavla Škvorc. Na domu v Fairfieldu se zdravi Franciška Čuček. Seveda je prav, da omenim tudi Jurija Tomažiča, ki že leta in leta potrpežljivo nosi križ bolezni. Ravnotako je priklenjen na bolniški voziček Jaro Kokl v Hillsdale. Bolezen so imeli tudi v družini Ludvika Kovačiča v Five Dock. — Ti bolniki so mi trenutno znani. Prosim, da mi poveste tudi za druge bolnike, da jih lahko obiščem. Imejmo sočutje z bolniki, postrezimo jim in krajšajmo čas bolezni z obiski; saj je obiskovanje bolnikov eno važnih telesnih del usmiljenja. Pomnite, da ne obiskujem samo "najhujših" bolnikov, ampak tudi manj "hude", če zanje vem. — **P. Valerijan.**

Concord. — Bral sem, da je zapisal Žarko Petan v Ljubljani med svoje "Slečene misli" tudi naslednjo: Človek mora včasih misliti s tujo glavo, da si ohrani svojo. — Žarko že ve, kam je meril, ni treba praviti. Kadar piše dovtype, lahko misli s svojo glavo, če bi začel svoje Slečene misli razpletati v resnih razpravah s svojo glavo, bi bil kar hitro v nevarnosti. V takem položaju lahko razumemo, zakaj v kakšnem verskem listu iz domovine beremo kar prehuje poklone "navzgor". Uredniki morajo pač misliti in pisati s tujo glavo, da svojim listom ohranijo glavo. Nekateri pa le gredo predaleč, ko na primer govore o Titovi "veličini", ki se baje da primerjati kar papeževi veličini. Ko je človek s svojo glavo pod pritiskom od zgoraj, mu verjetno nehote uide kaj izpod peresa, česar bi brez pritiska nikoli ne zapisal. — **Pepe Metulj.**

VICTORIA

Richmond. — Z začudenjem berem, da "naš list ni poklican, da bi se v take zadeve globlje in globlje spuščal in skušal dognati končno veljavno resnico". Čudno bi se bralo, če bi ta stavek zapisali na prvo stran kot podnaslov MISLI. Mislim, da se brez škode ignorira kakšna mitologija, drugače pa je, če gre za splošno priznana zgodovinska dejstva. Tu bi že morali priti do nekega zaključka in ne pustiti, da vprašanje obvisi v zraku. Če ste tako obupali nad zgodovino in zdravo pametjo, kako morete pričakovati, da bomo sedaj mi razumeli članek: Kdo so Jehovci? Tudi ta seže v zgodovino, čeprav samo 100 let nazaj in ni samo opis zanimivosti jehovske vere, ampak tudi polemika: "... prava potvorba evangelija". — Z g. Jezo polemizirati osebno, nima smisla. Če bi bil mož pameten, bi se posvetoval s kom, predno je Jezo polemizirati osebno, nima smisla. Če bi bil mož pameten, bi se posvetoval s kom, predno je knjigo izdal. Ker ste pa že naredili toliko publicitete (dvojce dolgih pisem) za eno stran in to tisto, ki potvarja zgodovino, bi pričakovali, da soglašate s Petrom Bizjanom, ki piše: "Naj si ljudje nabavijo sveto pismo" pa bo menda vse jasno. Pozdravlja — **Stanko Andrejašič.**

PRIPOMBA: Ste Jezovo knjigo že naročili in brali? Če ne, nikar ne govorite o "potvarjanju zgodovine". Očitek, da sem pustil vprašanje obviseti v zraku, je pa morda res opravičen. Toda zbal sem se, da bi poskus sklatenja tega vprašanja iz zraka ne našel ne konca ne kraja. Če zdaj tudi jaz z vprašanjem vred "visim" — morda celo na vislicah (v smislu vašega pisma) — za jutri ste povabljeni na moj pogreb! — Ur.

East Bentleigh. — (Prepozno za prejšnjo dvojno številko — ur.) Pred nekaj dnevi sem dobila pismo od sestre s Prema, v katerem mi opisuje veličastni pogreb pokojnega župnika Danila Juriševiča. Le malo let je deloval v premski fari po smrti župnika Lesarja, ki sem ga jaz dobro poznala. Sestra piše: Prehitro nas je zapustil, zopet smo ovce brez pastirja. Ob nedeljah jim pride maševat duhovnik iz Trnovega. Sestra mi tudi prilaga izrezek iz DRUŽINE o rajnem žopniku. Doma je bil v župniji Slivje na Primorskem, rojen 1921. Kot duhovnik je sprva kaplanoval v Trnovem pri Ilirski Bistrici, potem na Reki kot ekonom v semenišču, končno v Lovranu kot župnik. Zaradi sprememb škofijskih mej se je vrnil v domače kraje in prevzel župnijo Brezovico s soupravo Pregarij. Končno je dobil župnijo Prem. Nekaj let že je bil bolan, pa je bolečine spretno skrival. Njegov zdravnik je rekel o njem: Bil je močan duh, izredno nadarjen, duhovit, razgledan, bolezen je prikrival, da ne bi drugim povzročil trpljenja. — Naj počiva v miru! — **Francka Štibilj.**

Reservoir. — Ko se svet pripravlja na praznovanje dneva mater, jaz ne morem s pristržno ljubeznijo misliti na svojo mater. Ko sem to zapisala in bom še kaj dostavila, je zato, da priporočim današnjim materam: ne posnemajte moje matere, kar se tiče njene vere v šibo in palico. To je bila njena slabost. Saj je imela težko življenje, dosti skrbi in dela, vdova s 6 otroki! Res je tudi, da jaz nisem bila kak angelček. Bila sem zelo živahna, telesno močna, najrajši sem se družila z dečki in jih — premagovala v otroških bojih. Radi so se mi sicer ogibali, ker so vedeli, da z menoj ni dobro orehe tolči. Seveda sem se v teh bojih umazala, raztrgala obleko in tako dalje. Doma me je čakalo gorje. Šiba je pela, kamor je padalo. Četudi sem včasih pravočasno zbežala, ni pozabila, me je že kako ujela, da je spet padalo. To je zelo pogojeno ravnanje matere z otrokom. Tak otrok postane plašljiv, nezaupen, zapre se sam vase, mati mu namesto ljubeče matere postane skoraj sovražni.

Misli, May, 1971

ca še ko položi otroku krožnik na mizo, se le s strahom bliža mizi. Kaj če bo pokapljal po mizi ali se sam umazal — spet bo pela šiba! Z eno besedo, otrok mora vedeti, zakaj je kaznovan, in največkrat je najslabša kazen — šiba. Materin resen, pa vendar prijazen opomin in pouk naj nadomešča šibo in palico, pa bo otrok nesel s seboj v življenje spoštovanje do matere, ne pa kakih neprijetnih spominov! — **Antonija Stojkovič.**

QUEENSLAND.

Brisbane. — Izpod Triglava so MISLI poročale o knjigi "Znamenja na Slovenskem. Izdala jo je Slovenska Matica v Ljubljani leta 1964. Ta knjiga je že dolgo v moji knjižnici, pred časom sem bil naročnik vseh knjig Slovenske Matice. Knjiga zasluži vso pohvalo. Poleg besedila mnogo zanimivih slik in dva zemljevida. Znamenja, ki so jih postavili naši predniki, so: svetilniki, kamniti križi, stebra znamenja, figuralna, zidana itd. Knjiga lepo osvetljuje slovensko preteklost, po večini že daleč odmaknjeno. Oprema knjige je na višku glede papirja, slik in tiska. Ni čudno, da je bila kmalu razprodana in je bil potreben nov natis. To vemo, da Slovenska Matica izdaja le take knjige, ki obravnavajo slovensko narodopisno zgodovino. — Naj še izrečem svoje obžalovanje, da je bila udeležba pri naši službi božji, ko nas je obiskal p. Valerijan iz Sydneya, nepričakovano pičila. Težko je najti vzrok, pa ga tudi iskal ne bom. Samo to naj rečem: prihodnji patrovi obisk — saj bo najbrž šele za božič, naj zbere v cerkvi vso slovensko skupnost v Brisbanu! — **Janez Primožič.** —

Mount Isa. — V zadnjih MISLIH sem videl nekaj vrstic o filmu MASKERADA v domovini. Kmalu nato sem dobil v roke nekaj številok NEDELJSKEGA DNEVNIKA, ki izhaja v Ljubljani. Piše, da so doma razvili film pod imenom MASKE-RADA. V njem so uporabili ves besedni zaklad, kar ga premore najbolj prostaška govorica, slovenska in deloma južnjaška. Film je baje obsojen na smrt, ker pa bodo pač hoteli dobiti denar nazaj, bo verjetno sledila "pomilostitev". Ob tem branju imam svoje mnenje. Ako bo človeštvo nadaljevalo svojo "kulturno" pot kot sedaj, bo okoli leta 2000 popolnoma odpadla trditev, da smo potomci nekakšne opice. Treba bo čisto na novo preiskati džungla, da bomo odkrili svoje prednike, ki naj bi bili količkaj podobni "kulturnemu" človeku naših dni. — **Mirko Brenčič**

JOŽE ČUJEŠ NA REŠETU

(Poslano kot oglas)

Z datumom 31.3.71 je dal Jože Čuješ v Sydney deliti letak, ki je poln nepretehtanih izjav na račun protikomunistične večine v Slovenskem društvu Sydney. Denimo nekaj teh izjav na rešetoh!

Namen "preprečiti sleherni stik z domovino" nam podtika letak.

Kdaj se bo Čuješu posvetilo, da domovina in vsakokratni režim v domovini nista eno in isto? Niti ni treba, da je režim komunističen, lahko je drug razlog, da je v demokraciji kdo proti režimu, domovino pa kljub temu iz srca ljubi in stike z njo pospešuje.

Slovinci v Sydneyu — skupno s Slovenskim društvom — nismo nikoli skušali "preprečiti" stikov v domovino. Spomnimo se na primer, kako smo sprejeli napoved škofa Jenka, ki nam je pisal:

"Namen mojega obiska je, dragi rojaki, da vam prinesem, košček domovine, ki nam je vsem dala življenje, naš lepi slovenski jezik, narodno zavestnost, pripadnost naši kulturi . . ."

Ko smo te besede brali v MISLIH (avgust 1968), ni bilo Slovencev v vsej Avstraliji, ni bilo člana ali članice SDS, ki bi skušala preprečiti stik z možem, ki nam je res kmalu potem prinesel lep košček domovine. Z velikim veseljem smo ga povsod sprejemali. Na sprejemu v domu Dušana in Saše Lajovic se je med drugimi udeleženci domače počutil tudi g. Čuješ, pa je menda na to že pozabil.

Kmalu potem je SDS podelilo škofu častno članstvo. Sam g. Čuješ mu je pripel pozlačeno društveno značko, mu čestital in v imenu društva navezal lepe stike z domovino. Tudi na to je pač že pozabil. Zato ga mi spomnimo na vse to, da se bo zavedel, kako nizkotno obrekovanje je izrekel o SDS, čigar član in celo predsednik je bil do odhoda z zadnjega občnega zbora.

Prav isto leto (1968) je SDS priredilo za svoje članstvo prvi izlet v domovino. Živa duša med nami ni skušala preprečiti tega prav osebnega stika naših ljudi z domovino. Vsi smo jim voščili srečno pot in pri slovenskih službah božjih so bile v ta namen posebne molitve. Vsakdo med nami je razumel, da izletniki ne gredo podpirati režima, ampak pozdravljati ljubo domovino. Če se je vendar potem izkazalo, da so bile vmes zelo redke izjeme, celotnega našega položaja in njegove resnične podobe to ni moglo spremeniti.

Čuješev letak govori o "dvajsetletnih preprih" v SDS, ki naj bi onemogočili skupno delo itd.

S kom se je g. Čuješ "prepirlal" dvajset let, bo pač najbolje sam vedel. Z SDS gotovo ne, saj je staro šele 14 let. Kolikor je bilo v društvu v 14 letih "prepirov", so bili vse drugačnega značaja kot približno v zadnjih 12 mesecih. Ti nedavni prepiri so se začeli šele, ko se je Čuješ s svojimi pristaši priključil onim, ki nam skušajo prinesiti od doma ne košček domovine, ampak košček — če ne kar velik kos — režima in režimovstva. S tem se seveda ne damo krmiti.

"... s temi ljubljanskimi purgarskimi politiki ni mogoč nikakršen kompromis", pravi Čuješev letak dalje.

Vprašamo: kdo je politikant? Po naše tisti, ki podpira režim, zakaj le režim in režimovec dandanes smeta v domovini politizirati. Domovina in domovinec ne smeta, pod komunističnim režimom morata molčati. Ime "politikant" naj Čuješevi režimovci pripno na klobuk kar samim sebi.

"Ustanovili smo novo slovensko društvo . . ." piše letak.

To je zapisal Čuješ, ko še davno ni izzvenel odmev njegove izjave na odborovi seji SDS: P. Ambrožič hoče postati član, da bi kot član društvo lažje razbil . . . Ni še izzvenel odmev te Čuješeve izjave, ni se še poleglo začudenje nad to izjavo, ko je Čuješ sam poskusil razbiti društvo s svojim in svojega krožka izstopom in z napovedjo novega društva, ki pa naj bi nosilo isto ime, da bo lažje v kalnem ribarilo. — Tako Jože Čuješ tehta svoje besede, tako tehta celo svoja dejanja!

"Pod krinko protikomunizma . . . zapreti usta vsakomur, ki ne govori istega jezika z njimi in ga pri priliki izločiti z obdolžitvijo, da je komunist." — Tudi ta očitek je Čuješev letak naprtil večini med članstvom SDS.

Pozvonil je po točci. Prihranil nam je "delo" in iskanje, koga "izločiti". Izločil se je sam, ko je z nekaterimi odšel z občnega zbora ustanavljati novo društvo. Kljub temu ga ne bomo dolžili, da je komunist. Resnični komunisti sami so že davno iznašli vse bolj blagglasno ime: koristna budala!

Strathfield, 20. aprila 1971.

Dušan in Saša Lajovic.

— ★ —

Dobra mama je zvedela po ovinkih, da je njen sinček rešil pri kopanju sošolca iz vode. V šoli so mu dali javno pohvalo. Mama se je čudila in je sinčka vprašala: "Zakaj pa nisi doma nič povedal, da moram tako reč od drugih slišati?"

"Oh, mama, kaj bom pravil, saj sem ga sam tudi v vodo porinil."

PHOTO STUDIO ERIC

305 HIGH STREET, PRESTON, VIC 3072
TEL. 480 - 1451

(ob vsakem času)

Izdelava prvorazrednih fotografij za:

- POROKE
- KRSTE
- RAZNE DRŽINSKE SVEČANOSTI

Seveda tudi za reprodukcije in povečave
(črno-bele in barvne) se vam toplo priporoča
vaš domači fotograf

Nevestam posojamo brezplačno poročne
obleke.

V zalogi imamo tudi cvetje, poročne
vence, bonbonjere in ostale poročne potreb-
ščine

Seveda govorimo slovensko

Odperto tudi ob sobotah in nedeljah.

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A. 6001.

TELEFON 87-3854

1. Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjižic in sploh vseh dokumentov.
2. Ravnajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte vozne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot drugje. Kdor naroči karto pri nas ali na čigar priporočilo dobimo naročilo, mu damo brezplačno informacije in nasvete v pravnih in poslovnih zadevah.
3. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam pošljemo cenik.

ZASTOPNIK ZA VICTORIO: ZASTOPNIK ZA N.S.W.:

ZASTOPNIK ZA QUEENSLAND:

MRS. M. PERSIC

MR. R. OLIP

MR. J. PRIMOŽIČ

704 INKERMANN RD.,
COULFIELD, VIC.

Tel. 50-5391

65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.

Tel. 32-4806

39 DICKENSON ST.,
CARINA QLD. 4152

**PRVA
TURISTIČNA**

**V A Š A
AGENCIJA**

oskrbuje za vas:

- ★ potovanja z avioni
- ★ potovanja z ladjami
- ★ potovanja v skupinah
- ★ kombinacije potovanja:
odlet z avionom, povratek z ladjo
- ★ oskrbimo potovalne dokumente
- ★ rešujemo vse potovalne probleme
- ★ vse dni smo vam na razpolago
- ★ vsak čas nam lahko telefonirate
v vseh zadevah potovanja, ali pridite osebno

VAŠA POTNIŠKA AGENCIJA

PUTNIK

72 Smith Street, Collingwood, Melbourne®
Poslujemo vsak dan, tudi ob sobotah, od 9. - 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733.

V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich

**ROJAKI, KI GRADITE NOVO HIŠO
ALI POPRAVLJATE STARO —**

priporočam se vam!

FRANC MIKEL

14 Waratah St., Canterbury 2193

Telefon 78-8720

S svojimi delavci vršim prvoklasno delo
v notranjščini in na zunanjščini hiše.

Moja tvrdka je znana pod imenom:

The New Plastering N Building Co.
Pty. Ltd.

Naše geslo je: Poštena postrežba!

Zena možu: "Ko sem bila mlada, sem hotela
prenarediti ves svet. Zdaj postajam skromna. Bila
bi zadovoljna, če bi prenaredila tebe".

Mož ženi: "Upam, da boš postala še bolj
skromna. Zaželela si boš prenarediti — sebe!"

ŠOFERSKI POUK V SLOVENŠČINI

Nudi ga vam z veseljem

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 The Boulevard, Fairfield West 2165

Telefon: 72-1583

Dva pijanca sta sedela v gostilni. Dovolj sta ga imela. Prvi reče:

"Veš kaj, dosti je tega. Pojdiva domov."

"Meni je prav. Ampak kam pojdeva? Na tvoj dom ali moj?"

"Če se misliš prepirati, pozabi na to, kar sem rekel".

— ★ —

Vprašala je, če bi lahko dobila službo pri železnici.

"Kaj pa znate? Kaj ste doslej delala?"

"Bila sem za sekretarko. Nič drugega ni bilo treba, kazati sem se morala kot dekle, možgane sem morala napenjati kot moški, vesti sem se morala kot fina ženska, delati kot vol."

— ★ —

Vedeževalka ji je pohvalila moža:

"Imate izvrstnega soproga! Bolj prijaznega, ljubeznivega, požrtvovalnega in lepega človeka ne boste kmalu srečali."

"O! Predolgo ne bi rada čakala."

— ★ —

Skregala sta se, kajpak.

Ona: "Nikoli nisem letala za tabo. Zakaj si me pa vzel?"

On: "Nobena past ne leta za mišjo, pa jo le vjame."

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG ITD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske salame, slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd. Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi. Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje prijatelje!

PHOTO STUDIO

V A R D A R

108 Gertrude Street
Fitzroy, Melbourne, Vic.

(blizu je Exhibition Building)

Telefon: 41-5978

Doma: 44-6733

I Z D E L U J E :

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-bele in barvne.

Posoja svatbena oblačila, brezplačno.

Odperto vsak dan, tudi ob sobotah in nedeljah od 9 — 6.

Govorimo slovensko.
VAŠ FOTOGRAF: PAUL NIKOLICH

SPET NEKAJ JEZIČNIH

Pepe Metulj

V vsaki naslednjih besed črtaj po eno črko, da dobi stavek smisel. Saj ne bo nič novega, že davno veš, da je res,

1.

GROZD ČIČ JEŽ ŽEN ZELO LEN
TARA VINIK JEK RAZA CVETA VEN

2.

MALA DOSTI JEZNO PROST
ČEZ ZIJA REKA SEKA ČEZ
KAJ VER JEL MOŽ SIT

3.

JOJ TUR FIG LE AVE MOŽ JED LOM
KAR KOR SIR KURA STAN

4.

VIR SOL KOS LEN TAK ŠE
NIL ZA KOS PAČ DREŠ

5.

MIR SI ŠLI SOL LIK STO ZAD ENA SI
DEBLA JOŠK RASTE KIČ ASI

6.

KJE PAR DRAVI SILA NUCA PRALA
ENA ZELJE NESTRA VEN ČIKE

7.

PODI TRATO BIK VAMP ZADAJ
VEDE ŽEZLI RAJA SKOR MISLI

8.

ŽENA SEN TREBI JEŽ ŽELO JAZ SPOLA
NIKLA
VEZEM LIJI DOMA NAČIDA STRUP LOK
LEZIM

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

Peterček je hodil v prvi razred ljudske šole. Nekega dne je ves vesel priskakal k učiteljici in ji oznanil:

"Gospodična, dobil sem bratca!"

"To je pa res vesela novica. Rada bi ga videla."

"Pridite k nam, gospodična!"

"Pridem, ko mamica vstane."

"Ni treba čakati, saj ta bolezen ni nič nalezljiva".

x x x

"Zakaj pa vaši otroci zmerom tako jokajo?"

"Sam Bog ve. Mi jih vedno tepemo, pa nič ne pomaga."

NAJCENEJŠE POTOVANJE V EVROPO

Z ladjo MELBOURNE — GENOA
(izven sezone) \$ 367.-

Z letalom AVSTRALIJA — BELGIJA —
ANGLIJA (vsak letni čas) \$ 450.-

Z letalom (charter) MELBOURNE — DUNAJ
in nazaj \$ 720.-

Z letalom (skupinski izlet)
MELBOURNE — RIM — MELBOURNE
\$ 822-70

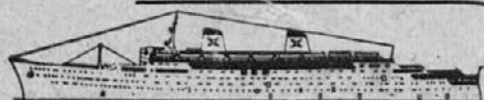
Lahko oskrbimo vse formalnosti
za potovanje vaših družin in sorodnikov

Z ladjo: GENOA — MELBOURNE \$ 498-50

Z letalom: LJUBLJANA — AVSTRALIJA
\$ 608-80

Za podrobne informacije v vašem jeziku:

A L M A

POTNIŠKO PODJETJE

330 Little Collins Street (vagal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002